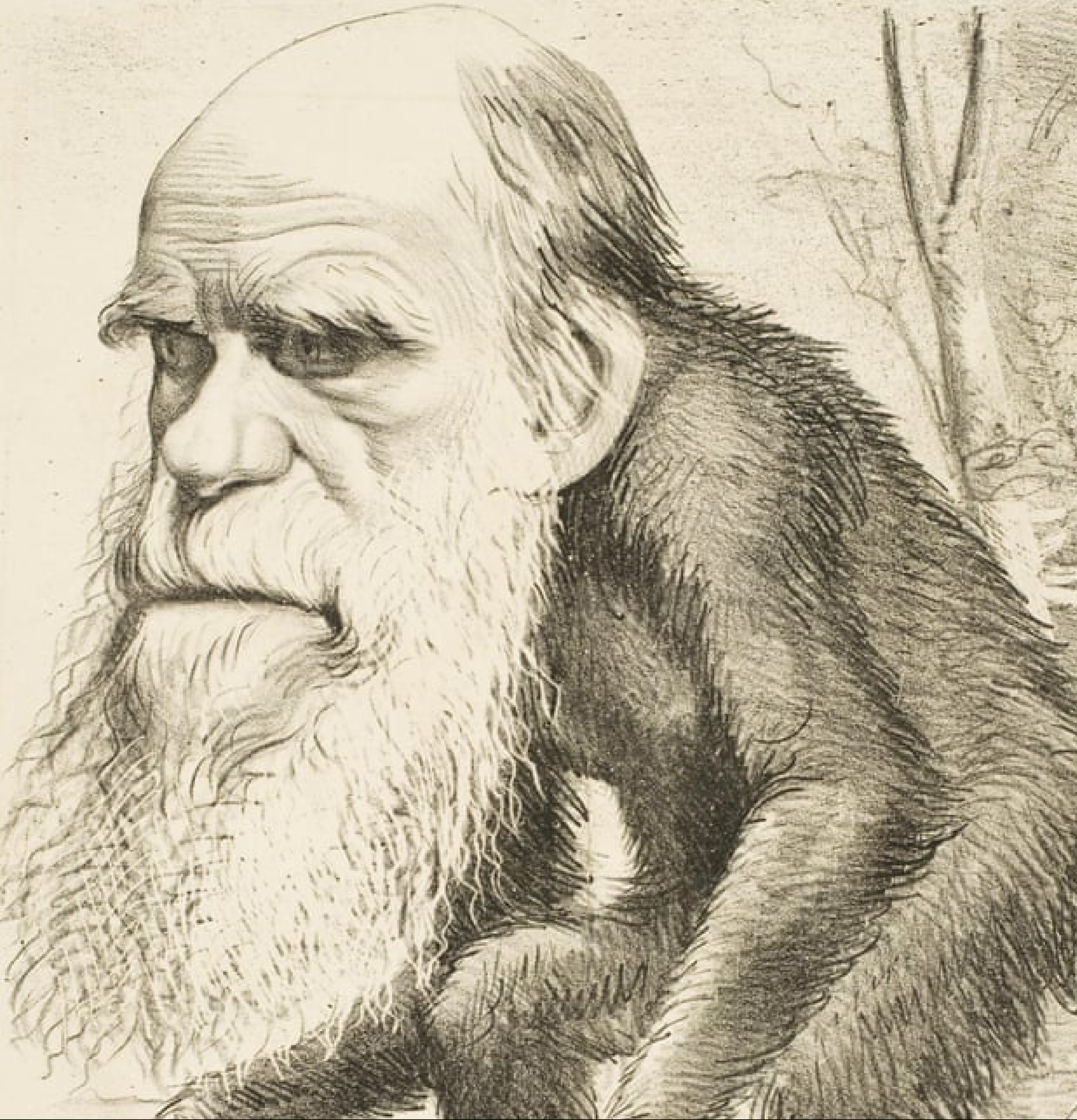

DARWİN VE EVRİM TEORİSİ

Şemseddin Akbulut

Giriş

Evrim teorilerinin ortaya atıldığı zamanlardan bu yana ilim dünyasında çok şey değişti. O zamanlar, canlı vücutlarındaki farklılıkların, organlar sayesinde tesadüfen meydana gelen ve milyonlarca yıl boyunca birbiri üzerine eklenen küçük değişmelerle cereyan ettiği, fazla itirazla karşılaşmaksızın ileri sürülebiliyordu. Bugün ise canlı vücudundaki en küçük bir değişmenin bile organlar değil, molekül seviyesinden başlamak üzere son derece ince, karmaşık, programlı ve hataya tahammülü olmayan farklılaşmaları icab ettirdiği çok iyi bilinmektedir. Bu değişmelerin ihtimal nisbeti matematik hesaplara vurulduğunda, evrim iddialarının, eski devirlerde hakim olan 'güneşin dünya etrafında döndüğü' inanışından çok daha fazla tebessümü davet edici bir spekülasyondan ibaret olduğu aşikar hal almaktadır.

Okumakta olduğunuz kitap, evrim teorileri üzerine yazılmış diğer kitaplardan farkı, konuyu teferruatta değil, temelde ele alışından gelmektedir. Evrimcilerin güneşi minder dışına taşımak istemelerine aldanmaksızın, teorinin temeline dikkatli bir göz atarsak, bu temel üzerine hiçbir iddianın kurulamayacağı tereddütsüz anlaşılır. Ve evrim teorisinin, ilmi bir teorinin bütün vasıflarından mahrum olduğu ve tamamen ideolojik bir mahiyet taşıdığı ortaya çıkar.

Mesele bu kadar açıksa, evrim iddialarının bazı çevrelerde neden hala rağbet görebildiği, okullarımızda Darwin'in evrim teorisinin neden ilmi bir gerçek şeklinde belirtildiği soruları da akla gelebilir. Kitapla, evrim teorisinin mahiyetinden başka, bu ve benzeri sorulara da cevap getirilmektedir.

Hayat Nasıl Başladı?

Yeryüzünde hayatın nasıl başladığı, insanları asırlardır meşgul eden bir sorudur. Hala da cevabı bulunabilmiş değildir. İlim aleminin, içinde yaşadığımız çağda baş döndürücü ilerlemeler kaydettiği ve eskiler için muamma sayılan pek çok hadisenin sırlarını çözdüğü bir olaydır; ancak muammasının sırlarını çözmekte bugün eskiye nisbetle daha ileri bir durumda olduğumuz söylenemez. Bir asır önce, hayatın temel yapı taşı olan hücrenin sırları çözülünce hayatın da anlaşılacağı sanılıyordu. Bugün elektron mikroskopları vasıtasıyla hücreyi bir milyon defa büyüterek içinde neler bulunduğunu tek tek sayabiliyoruz. Fakat hayat adını verdiğimiz varlığın izahında elektron mikroskoplarının da bir yardımı dokunmayacağı artık anlaşılmıştır.

Bu durumda birçoklarının aklına, ilim ve teknik yoluyla varılamayan hedefe hayal gücünün yardımıyla erişmeye çalışmak gelmiştir. Mesela 1903 yılında kendisine Nobel Kimya Mükafatı verilen İsveçli fizik-kimya alimi Svante August Arrhenius (1859-1927) "canlı varlıkların çok küçük toz tanecikleri halinde yıldızlar arası uzayda ezelden beri var olduklarını" iddia etmişti. Arrhenius'a göre bu canlı tozlar gittikleri seyyarede yerleşip çeşitli evrimler geçirerek yaşayan varlıklar meydana getiriyorlardı. Uzayda bol miktarda bulunan ültraviyole (morötesi) ışınların hayata fırsat bırakmayacağının anlaşılması ile bu teori de çok kısa zamanda ömrünü tüketti. Bugün ise değil hayali canlı tozların, topyekun kainatın bile ezeli olmadığı ve belli bir başlangıca dayandığı, bütün ilim dünyasının ittifak ettiği bir hakikat olarak tescil edilmiş durumdadır.

Diğer bir kısım bilginler ise, dünyada cansız elementlerden canlı varlıkların meydana geldiğini ileri sürdüler. Bunlara göre inorganik maddelerden önce organik maddeler teşekkül etmiş, sonra bu organik maddeler de biyolojik varlıklar haline gelmişti.

Eğer bu filmi tersine doğru çevirirsek, hayatın başlangıcına doğru gitmek ve bu muammanın nasıl ortaya çıktığını keşfetmek mümkündü. Bunun gibi, canlı bir organizmada da film tersine çevrilebilirdi: eğer canlı bir vücut parçalana parçalana neticede inorganik yapıtaşlarına kadar ayrılabiliyorsa, bu inorganik maddeleri de bir araya getirerek canlı bir vücudun inşası akla uygun gözükebilirdi.

Başka bir benzetme ile, Süleymaniye camiini parçalayarak taşlarına ayırdığımızı düşünelim. Bu muhteşem mabed, nihayet o taşların bir araya gelmesiyle vücut bulmuştur. Fakat meseleyi sadece taşlarla izah etmek yetmez; bu taşlardan Süleymaniye'yi inşa etmek için bir de Mimar Sinan lazımdır. Süleymaniye'nin Sinan'sız vücuda geldiğine inanabilecek bir "deli" bile tasvur etmek imkansızken, gariptir, akıllı geçinen pek çok "bilim" adamı, geçmişte olduğu gibi, günümüzde de canlı organizmanın Mimarsız meydana geldiğini ispat(!) edebilmek için hayli ter dökmüş ve hala da dökmektedir.

Evrim teorileri, hayatın Mimarı yerine tesadüf ve tabii seleksiyon adı verilen iki şuursuz ve cansız mefhumu ikame etme gayretlerinin neticesinden başka birşey değildir. Tekrar edelim ki akıl ve ilimden ziyade hayal gücüdür. İnorganik maddelerden zamanla organik maddelerin meydana geldiği, sonra bu organik maddelerin tesadüfen ilk tek hücreli canlıyı inşa ettiği ve bu tek hücreli canlının da zamanla ve yine tesadüflere bağlı olarak evrimler geçirmek suretiyle bugün etrafımızda gördüğümüz sayıya gelmeyecek kadar çok değişik canlı türlerini ortaya çıkardığı iddiasına ilim ve mantık sahasında mesnet aramak gayretleri bir netice vermiş değildir.

Buna rağmen evrimciliğin birçok çevrelerde hüsn-ü kabul görmesi ise ilimden çok daha başka sebeplere bağlıdır ve bu sebepleri sonuna kadar ele alacağız!

Yeryüzündeki canlıların evrim yoluyla birbirlerinden meydana geldikleri yolundaki iddialar, milattan önce altıncı yüzyılın Yunan dünyasına kadar dayanır. O zamandan beri zaman zaman bazı filozoflar, hayatın basitten başlamak üzere kompleks şekillere doğru, tesadüflerin tesiri altında tekamül ettiği yolunda birtakım iddialar ortaya atmışlardır.

Evrim teorilerinin moda haline gelmesi ise 18'inci yüzyılda başladı. İngiliz hekimi Erasmus Darwin (Charles Darwin'in dedesi, 1731-1802) ile Fransız bilgibi Conte de Buffon'un (1707-1788) 1700'lerde ileri sürdüğüne göre canlılar, çevre şartlarına göre birtakım özellikler kazanıyorlar ve bu özellikler irsiyet yoluyla, kendilerinden sonra gelenlere geçiyordu. Mesela çarpma, yaralanma gibi tesirler, bazı hayvanlaraın zırha benzer kalın bir deriye sahip olmaları neticesini veriyor ve bu hayvandan doğan yeni nesiller de bu özelliği miras olarak alıyorlardı. Daha sonra Jean Baptiste de Lamarck (1744-1829) adında başka bir Fransız bilgin, 19'uncu yüzyıl başlarında, yine Buffon ile Darwin'in iddialarına paralel şekilde fikirler ortaya attı. Lamarck'ın teorisinde ihtiyaçlar birinci planda rol oynuyordu. Mesela zürafaların yüksek ağaçlara uzana uzana boyunları uzamış, ördeklerin yüze yüze ayaklarında ağlar meydana gelmişti. Buna karşılık ihtiyaç duyulmayıp kullanılmayan organlarda zamanla körelmişlerdi.

Bu teorilerin gözden düşmesi uzun zaman almadı. Bugün evrim teorisi deyince Erasmus Darwin'in, Buffon'un veya Lamarck'ın adı pek hatırlanmamaktadır. 1859'dan bu yana bazı çevrelerde moda halini alan şekliyle evrim teorisinin temeli, Erasmus Darwin'in torunu olan Charles Darwin tarafından atılmıştır.

1809 yılında İngiltere'de, Shrewsbury'de doğan Charles Darwin bir doktor oğluydu. Darwin önce Edinburgh Üniversitesinde iki yıl tıp tahsili yaptıysa da, baba mesleği kendisini cezbetmedi ve bu tahsilini yarıda bıraktı. Babası, Charles'ın papaz olmasını istiyordu. Nitekim Cambridge'deki Christ's College (İsa'nın Koleji) adlı okulda okudu. Ancak Darwin papazlık da yapmadı. 1831'de bu okuldan diplomasını aldıktan sonra, Güney Amerika ve Pasifik adalarına giden Beagle adlo bir gemiyle buraları beş yıl dolaştı. Seyahati boyunca karşılaştığı hayvan türlerini inceleyen Darwin, memleketine, kendisini bundan sonraki bütün hayatı boyunca etkileyecek olan hasta bir vaziyette döndü. Seyahat hatıralarını, Bir Tabiatçının Beagle ile Seyahati adlı bir kitapta, 1839 yılında yayınlandı. Ancak bu sırada evrim teorisi, Darwin'in zihninde henüz tam olarak teşekkül etmemişti.

1838-41 yılları arasında Darwin Jeoloji Cemiyetinde sekreter olarak görev yaptı. Bu sırada jeolog Sir Charles Lyell ile yakın münasebetleri halinde bulunan Darwin, onun düşüncelerinden büyük ölçüde faydalandı.

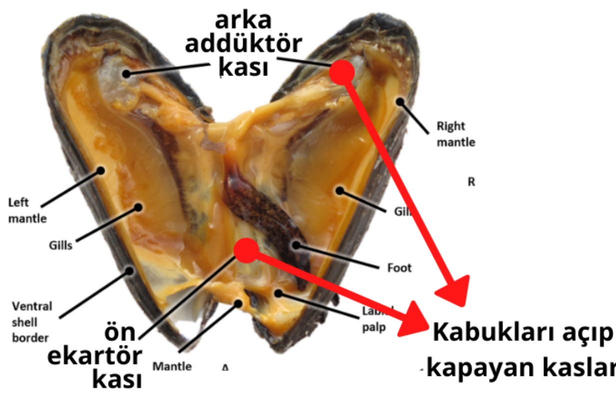
Fakat Charles Darwin'in fikirleri üzerinde asıl önemli tesir icra eden, İngiliz iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un, insan nüfüsu üzerindeki bir incelemesi oldu. Bu incelemesinde Malthus, hayatın bir mücadeleden ibaret olduğuna dikkati çekiyor, ancak bu artışın savaş, kıtlık, hastalık gibi sebeplerle belli bir seviyede tutulduğunu ve nüfus-gıda dengesinin sağlandığını ileri sürüyordu. Mathus'un bu düşüncelerini kendi müşabedelerine tatbik eden Darwin, "tabii seleksiyon (ayıklanma)" fikrine vardı. Buna göre canlılar dünyasında devamlı bir hayat kavgası cereyan ediyor ve bu kavga içinde hükmünü icra eden tabii seleksiyon kuvvetlileri yerinde bırakıp zayıfları ortadan kaldırıyordu.

Malthus'tan aldığı ilhamla evrim iddialarını yazmaya koyulan Darwin, herşeye rağmen fikirlerinden tam emin değildi. Lyell ve diğerlerinin teşvikleriyle teorisini geliştirmeye çalışıyordu. Bu arada Alfred Russel Wallace adında genç bir tabiatçı, "mevcut türlerin, basit hayat şekillerinin evrimi sonunda meydana geldiği" yolunda bir teori geliştirmiş ve yazdıklarını Darwin'e göndermişti. Bu gelişme karşısında hayli şaşıran ve cesaret alan Darwin, çalışmalarını alelacele toplayıp 1850 yılında "Türlerin Menşei" ismiyle bilinen meşhur kitabını yayınladı. Wallace'a gelince, o, kendi teorisinin bir haftalık düşünce mahsülü olduğunu söyleyerek evrim sahasında bir hak iddia etmedi. Böylece evrim teorisine imza atmak "şerefi" Darwin'e kaldı.

Charles Darwin, 1882 yılında "tabii seleksiyona maruz kalarak" bu dünyadan çekilip gitti.

Tesadüf ve Tabii Seleksiyon

Evrim teorisi bütünüyle tesadüf esasına dayanır. Bazıları bu teori ile dini inançlar arasında uzlaşma noktaları bulmak için ne kadar gayret gösterirlerse göstersinler, teorinin sahibi Charles Darwin, kâinatın ve hayatın tesadüften ibaret olduğunu ve evrimin de tamamen tesadüfler neticesi meydana geldiğini açıkça iddia etmektedir. 1879 yılında bir Alman öğrenciye cevaben yazdığı bir mektuptan aldığımız şu ifade, Darwin'in herşeyi tesadüfle izah etmeye çabalarken içine düştüğü mantık perişanlığını göstermesi bakımından fevkalåde ilgi çekicidir:

Bir kapı menteşesinin insan tarafından yapıldığını iddia ettiğimiz gibi, bir midye kabuğundaki harikulade mafsalın akıl sahibi bir varlık tarafından yapılmış olduğunu iddia edemeyiz.

(Francis Darwin (Ed.), The Autobiography of Charles Darwin and Selected Letters, s.63)

Midye benzeri kabuklu hayvanlar, kabuklarının muayyen fasılalarla açılıp kapanmasını sağlayan otomatik kaslara sahiptirler. Elastik yapıdaki bu kaslar zaman zaman ihtiyaç anlarında kasılmak suretiyle kasları kapatırlar, gevşeyerek de açarlar. Basit bir kap menteşesi dahi kendi kendine meydana gelemezken, ondan çok daha harika bir yapı ve sanata sahip olan midye kaslarının tesadüfen veya kendiliğinden ortaya çıktığını iddia etmek cinnetten başka birşey değildir.

Darwin'in bu iddiasına, bizzat kendi ifadesinden daha veciz bir cevap bulabilmek kolay olmasa gerek! Kaba bir kapı menteşesinin bir usta elinden çıktığını ilan ettikten sonra, harikulade olarak vasıflandırdığı bir canlı mafsalının tesadüften ibaret olduğunu söyleyerek iddiasını ispat ediyorum zannıyla bir çürütüveren bir başka kimseye, ilim dünyasında rastlamak da zordur: tıpkı "Bir bekçi kulübesini elbette bir usta yapmıştır, ama Süleymaniye gibi muhteşem bir eser için aynı şeyi söyleyemeyiz" diyebilecek bir kimseye akıllı adamlar arasında rastlayamadığımız gibi...

Darwin'in herşeyi bu kadar kolaylıkla tesadüfe bağlamasında rol oynayan sebeplerin arasında, mantık perişanlığı kadar matematik bilmeyişini de saymak gerekir. Bu konudaki cehaletini Charles Darwin, kayda değer bir açık yüreklilikle itiraf etmekte ve şöyle demektedir:

Uzun boylu ve tamamen mücerret bir şekilde düşünebilme kabiliyetim hayli sınırlıdır. Bu yüzden metafizik ve matematikte hiçbir zaman muvaffak olamadım. (A.g.o., s. 55)

Ancak burada, mücerret düşünce kabiliyeti kadar, Darwin'in açık yürekliliğinin de sınırlı kaldığını müşahede ediyoruz. Eğer bu konuda bir adım daha ileri gidebilseydi, hiç şüphesiz, Darwin matematikte muvaffak olamamış bir kimsenin kâinatı tesadüf eseri ilan etmeye hakkı olmadığını da sözlerine ekleyebilirdi.

Maamafih, kåinatta tesadüfe yer bulunmadığını görebilmek için ne fazla gelişmiş bir mücerret düşünce kabiliyetine ihtiyaç vardır, ne de çok derin bir matematik bilgisine... Basit birkaç hesap, Darwin'in büyük bir rahatlıkla savunabildiği tesadüf iddiasının çürüklüğünü ortaya koymaya yeter de artar bile. İlerideki bölümlerde tesadüf hesaplarına tafsilâtıyla gireceğiz. Burada bir-iki misal verelim.

Bir canlı vücudunun trilyonlarca hücreye sahip fevkalâde kompleks yapısını değil, sadece l'den 10'a kadar rakamların sıralanışını ele alacağız. Bu rakamları birer karton parçasına yazarak bir torba içine atalım. Torbayı karıştırarak çekeceğimiz ilk rakamın 1 olma ihtimali, 10'da birdir. 1 ve 2 rakamlarını ard arda çekme ihtimali ise 100'de birden ibarettir (10 X 10 = 100). 1, 2 ve 3 rakamlarını ise, ancak binde bir ihtimalle arka arkaya çekebiliriz (10 X 10 X 10 = 1000).

1'den 10'a kadar bütün rakamları sırasıyla çekme ihtimalini hesaplamamız için ise, 10 rakamının 10'uncu kuvvetini almamız gerekir ki, bu takdirde karşımıza 10 milyar gibi fevkalâde büyük bir rakam çıkar ! Torbadan rakam çekme işlemini beş saniyede bir muntazaman tekrarladığımızı farz etsek, 1500 sene, geceli gündüzlü tombala çekmek suretiyle bu rakamları peş peşe doğru bir şekilde sıralayabilme ihtimalimiz vardır!

Gelelim evrim teorisine : bu teorinin, sadece harflerle bir kâğıt üzerine tesadüfen yazılabilmesi dahi Darwin'i matematiğe karşı ilgisiz kalmaktan pişman edecek kadar «imkânsız» bir ihtimaldir. Torbayı, A'dan Z'ye kadar bütün harflerin yazıldığı kartonlarla dolduralım. Veya, üzerinde sadece alfabenin 29 harfi bulunan (rakamlar ve işaretler haric) bir daktiloya, evrim teorisinin gözde mahluklarından bir maymunu oturtup ona, «evrim teorisi» ibaresinin tesadüfen yazılabilmesi ihtimali kaçta birdir?

«Evrim teorisi» ibaresinde 12 harf bulunduğuna ve alfabe 29 harften meydana geldiğine göre, bu rakamı bulabilmek için 29'un 12'nci kuvvetini bulmamız, yani 29 rakamını, 12 defa kendisiyle çarpmamız gerekir. Çıkacak neticeyi yazmak için, 3 rakamının arkasına 17 tane sıfır koymak gerekecektir. Bu, aşağı yukarı käinatın yaratılışından bu yana geçen saniyelerin sayısına denk düşer. Demek ki, 15 milyar senedir aralıksız her saniye daktilo tuşlarına vurmakta olan bir maymun düşünsek, bu maymunun «evrim teorisi» ibaresini şimdiye kadar tesadüfen yazıvermiş olması ancak bir ihtimaldir.

Fakat Darwin ve bir asırdır onun arkasından gidenler, bu kadar basit bir işlemin değil, her biri bir âlem olan yüz binlerce tür canlının, kısa bir zamanda dünya üzerinde en mükemmel şekilde tesadüfen vücut buluverdiğini iddia edebilmekte ve böyle bir iddiaya «bilimsellik» kılıfı geçirmek suretiyle herşeyi hallettiklerini sanmaktadırlar. Bunu sadece matematik cehaletiyle izah etmek yetmez; işin içinde akıl almaz bir mantık sefaleti ve birtakım ard sebepler yatmaktadır. İleride daha teferruatlı olarak ele alacağımız bu bahsi şimdilik kapatıyoruz.

Dünya üzerinde yaşayan canlılar, aklı hayrete düşüren farklılıklar gösterir. Biyoloji âlimleri yeryüzünde! milyon civarında hayvan ve 300 bin kadar bitki türü tesbit etmişlerdir. Bugün yaşayan türlerin, bu tespit edilenlerin iki misli sayıda olduğu tahmin edilmektedir. Diğer taraftan, şimdi nesilleri kalmamış pek çok canlı türünün de evvelki çağlarda arz üzerinde yaşamış oldukları bilinmektedir; bunların bir kısmının fosilleri bulunabilmiştir.

Evrim teorisi, bu kadar canlının nasıl ortaya çıktığı sorusunu «tesadüf» şeklinde cevaplandırırken, canlıların bugün mevcut olan türlere taksim edilişini de «tabii ayıklama» ile izah etmeye çalışmaktadır.

Darwin'e göre canlılarda rastgele, şansa ve tesadüfe bağlı olarak meydana gelen değişmeler değişik canlı türlerinin ortaya çıkmasını netice vermiş; bu değişik canlı türleri arasındaki hayat kavgasında ise kuvvetli olanlar hayatlarını devam ettirip özelliklerini irsiyet yoluyla sonraki nesillere intikal ettirmişler, zayıf ve dayanıksız olanlar ise tabiî seleksiyon sonucu yok olup gitmişlerdir. Burada da evrimin son derece zayıf bir noktası, iddianın bizzat kendisinde göze çarpmaktadır. Zira tabii seleksiyon açısından bakılırsa, geçmişte, bugünküyle kıyaslanamayacak derecede çok canlı türlerinin bulunması ve ayıklama yoluyla, bu sayının günümüzdeki gibi milyonlara «indirilmiş» olması gerekir. Oysa bugünkü sayısıyla olsun türlerin tesadüfen meydana gelmiş olmasını, milyar kere milyar kere milyar muhali kabul etme şartıyla dahi izah etmek mümkün değildir. Bu sayıyı geçmişe doğru akıl almaz ölçülerde büyütmeye kalkmak ise, teoriyi çürütmek için güzel bir yol olarak düşünülebilir-ispat etmek için asla!

Kaldı ki, tabiî ayıklama adı verilen cansız ve şuursuz bir mefhumun, iyiyi bırakıp kötüyü ayıklamak şeklinde işleyerek canlıların kaderi üzerinde söz sahibi olduğu iddiasına mesnet bulabilmek de mümkün değildir. Bakınız, Paris Üniversitesi Biyoloji Enstitüsünün müdürü Prof. Etiene Rabaud bu hususta ne diyor :

Darwin'in düşünceleri doğru çıkmıyor. Zira hayat kavgasında güçlülerin seçilip zayıfların ayıklanması diye bir durum yoktur. Mesela bahçe kertenkelesi, uzun dört ayağı ile hızlı koşar. Ayakları sayesinde çok çeviktir. Oysa, ayakları çok kısa, sanki sürünen, kendini zor taşıyan kertenkeleler de vardır.

Hele bir kertenkeleden başka bir şey olmayan kör yılanın ayakları hiç yoktur. Bu üç kertenkele tipi, ayaklarına varıncaya kadar aynı vücut yapısına sahiptir. Aynı gıdayı alırlar. Aynı hayat şartları içinde, aynı ortamda yaşarlar. Bu hayvanlar çevrelerine uymuş olsalardı, organlarının bu derece birbirinden farklı olmaması gerekirdi. Bahçe kertenkelesi, ortam ve gıda şartları aynı olduğu halde, ötekileriyle karşılaştırılınca daha çok uygun durumdadır. Yaşamaya daha kabiliyetli gibi görünmektedir. Ötekileriyse, organlarının izin vermeyişine rağmen yok olup gitmemişlerdir, temizlenmeye uğramamıslardır.

Daha üstün ve imtiyazlı durumda olan bahçe kertenkelesi gibi yaşamayı ve üremeyi sürdürmektedirler. Bu örnekte, iyilerin ortama, çevreye uyduğunu, kötülerin, istidatsızların ayıklandığını gösterecek hiç bir delil, hiç bir işaret yoktur.

Prof. Rabaud başka misallerle devam ediyor :

Dağ faresinin ön ayakları çok kısadır. Hayvancağız, ancak sıçrayarak hareket eder. Genellikle bu kısa ön ayakların sıçramaya uymasından, yani, sıçramalı yürüyüşten ötürü ön ayakların kısa kalmış ve arka ayakların uzamış ve güçlenmiş olmasından meydana geldiği söylenir. Bu çok rahatsız sıçrayışlı harekette ne bir fayda vardır, ne de hayvan bu hareketi isteyerek seçmiştir. Bu kısa ön ayaklar, đaha başlangıçta vardı ve hayvanın, arka ayakları üzerinde sıçrayarak yürümek- ten başka çare olmadığı için sıçrayarak hareket ettiğini kabul etmek daha doğru olmaz mı?

Uyma ve ayıklanma probleminde esas mesele şudur: Canlılar, hareket etmek zorunda oldukları için mi ayaklara sahiptirler ? Yoksa, ayakları olduğu için m! hareket etmek zorundadırlar ? Canlıların görmek için mi gözleri vardır ? Yoksa, gözleri olduğu için mi görmektedirler ?

Yeni araştırmalarda ev farelerinin kör olduğu anlaşılmıştır. Fareler, aydınlığı karanlıktan ayıracak ve şekilleri seçecek güçte değildirler. Buna rağmen, yıldırım hızıyla kaçarlar ve bütün engelleri aşarlar. Bütün yıkıcılıklarını gözleriyle değil, başka sinirleriyle yaparlar. Örümcekler ve bir çok eklemli hayvanlar da böyledir.

Bir vernikle gözlerini kapattığım bir örümceğin ağa düşen sinekleri gözleri kapatılmamış örümceklerin ustalığı ve çevikliğiyle avladığını gördüm.

Birçok böcekler, çok güzel, süslü ve geniş kanatları olduğu halde uçamazlar. Birçok kanatlı hayvanlar da bu böcekler gibidir. Bir kısım kurbağaların ciğerleri olduğu halde, yalnız derileri aracılığı ile nefes alırlar. Ciğerleri olmadığı zaman kurbağanın nefes alma güçlüğü çekmediği görülür. Ciğerleri olmayan bir kısım kurbağalar, güzelce yaşamakta ve nefes almaktadırlar.

Bu örnekler açıkça gösteriyor ki, çeşitli organlar, canlıların belirli fonksiyonları yapabilmeleri için meydana gelmiş değil, aksine bunların önceden var olması, belirli hareketlerin ve işlerin yapılmasına bazen imkân vermiş, bazen de vermemiştir. Bu, şunu gösteriyor ki, organlar, canlıların hayat şartlarına uymalarından meydana gelmemiş, aksine gördüğümüz gibi, hayat şartları bu organların önceden var olmuş olmasından ve organların fonksiyonlarından doğmuştur.

Kaynak: Prof. Etiene Rabaud "Fenalar mı, Yoksa İyiler mi Kalıyor?" - Bilim ve Teknik (Haziran 1978), s.43-4.

Prof. Rabaud «Canlılar dünyasında tekâmül vardır, ancak bu Lamarckizmin ve Darwinizmin anladığı manâda bir tekâmül değildir» demektedir.

Türkiye'den bir ilim adamı, Prof. Dr. Ayhan Songar da tekâmül hadisesini, «Dünyamız hazırlandıkça yeni yeni canlı cinsleri yaratılmış, her gelen nesil, her yaratılan tür, kendinden sonrakilerin yaşaması için lüzumlu vazifesini yapmış, işi bitince de bu dünyadan kaybolup gitmiştir» şeklinde açıklamaktadır.
(Kaynak: Dr. Ayhan Songar, Enerji ve Hayat, s.37)

Eğer hadiseyi bu açıdan ele almaz ve dünyayı bir sanat sergisi halinde inşa ederek her mevsim, her yıl, her çağ ayrı ayrı eserlerini orada sergileyen bir Sanatkârın varlığına karşı gözlerimizi kaparsak, tesadüf ve tabii seleksiyon gibi mevhum ve şuursuz mefhumlara sığınmaktan başka elimizde çare kalmaz.

Yalnız çare değil, gökyüzüne hayatın kaynağı olan güneşi yerleştirip yeryüzünde hayatı yaratanın, gözümüz önüne ibretli ve muhteşem manzaraları serip yüzümüze bunları görecek bir çift göz takanın tek bir Yaratıcı olduğunu muhakeme edip anlayacak akıl da kalmaz!

Hücre: Evrimin Erişemediği Alemler

Canlı vücudunun başlıca yapı taşı hücredir. Bu itibarla hücrenin meydana gelişini açıklayamayan bir teorinin, dünya üzerindeki canlıların ortaya çıkışı hakkında bir izah getirmesi mümkün değildir.

Darwin için hücrenin evrimini izah etmek ciddi bir problem teşkil etmemişti. Daha doğrusu, Darwin ve çağdaşlarının, hücreyi fevkalade önem atfedilecek bir varlık olarak kabul etmedikleri aşikardır. Daha yirminci yüzyılın başlarına kadar hücre, bir çekirdekle onun etrafını kaplayan, dışı zarla çevrili bir damla su olarak telakki ediliyordu. Bununla beraber, bu bir damla mayide birçok kimyevî faaliyetlerin cereyan ettiği bilinmekte idi. Bizzat Darwin hatıralarında, mikroskop altında seyrettiği hücre protoplazmasının harikulâde görünüşünden söz etmektedir. Fakat Darwin'i cezbeden, nihayet hücre protoplazmasının görünüşünden ibaretti.

Protoplazmanın ve çekirdeğin içindeki binlerce muhteşem cihazı, bugün milyonlarca defa büyütebilen elektron mikroskopları altında tek tek sayabiliyor, hatta yapı ve işleyişlerini inceleyebiliyoruz. Buna rağmen hücre hakkında hâlâ öğrenmeye çalıştığımız şeyler, bildiklerimizden çok daha fazladır.

Fakat Darwin'in zamanına nisbetle hiç değilse bir şeyi iyice öğrenmiş olduğumuzda şüphe yoktur : hücrenin, sırları bir çırpıda gözler önüne seriliverecek basit bir varlık olmadığı...

Hücrelerimizin bizi hayrete düşüren özellikleri ve faaliyetleri hakkında ciltlerle kitap yazılabilir ve yazılmıştır. Burada bir iki misale kısaca işaret edip geçelim.

Siz bu satırları okurken, yüz bin milyar minik elektrik motorları, durup dinlenmek bilmeksizin vücudunuzdaki faaliyetlerine devam ediyorlar. Bunlar, hücrelerde vücut için gerekli enerjiyi temin eden enerji santralleri, mitokondriumlardır. Pek çok makinenin küçültüldüğü bir zamanda yaşıyoruz. Hap kadar piller, not defteri büyüklüğünde hesap makineleri her tarafta bulunuyor. Hücrelerimizin, mitokondrium adlı enerji santrallerinin büyüklüğüne gelince, iki santimlik bir çizgiye 5 binden fazla mitokondrium, uzunlamasına dizilebilir.

Gözümüzdeki bir hücre zayıf bir ışığı dışarıdan alır, onu elektrik sinyaline çevirir ve değerlendirme ve komuta merkezi olan beynimize gönderir. Görme hadisesi, bu sinyallerden kâfi derecede bir miktarın gönderilmesiyle meydana gelmektedir. Mütemadiyen faaliyet halinde bulunan 250 milyon göz hücresinin elektrik sarfiyatı da az sayılmaz. Bu elektriği üreten santraller ise ihtiyacı karşılayacak şekilde ve miktarda hücrelere yerleştirilmiştir. Her bir hücrede yüzlerce, hatta binlerce mitokondrium bulunur. Bunlar hammadde olarak şekeri yakar, elektrik üretir ve artık madde olarak su ve karbon 'dioksit bırakırlar. Bu artık maddeler de mükemmel bir sistemle hücrelerden toplanır ve dışarı atılır; hücrenin hiçbir zaman bir çöp yığını haline gelmesine müsaade edilmez.

Mitokondriumun kendisi de basit bir cihaz değildir. Her bir mitokondriumun içinde 15 bin kimyevi çalışma bölümü (enzim) vardır. Okumak, çalışmak, nefes almak, konuşmak, hatta rüya görmek için dahi gerekli olan enerji bu bölümlerde üretilir. (Enzimlere bir sonraki bölümde geleceğiz.)

Bu kadar kompleksliğine ve fevkalâdeliğine rağmen mitokondrium, hücrenin en mükemmel cihazı değildir. Hücre çekirdeğindeki DNA moleküllerinde, düşünme melekesini yitirmemiş olanları hayretten hayrete düşürecek mucizeler bulmak mümkündür. Nitekim DNA molekülünün yapısının keşfi, biyoloji tarihinin en büyük hadisesi olarak addedilmektedir.

İnsan hücresindeki binlerce DNA molekülünden her birinin boyu, insanın kendi boyundan daha fazladır. Bir insan vücudundaki bütün DNA moleküllerini çözerek uzunlamasına arka arkaya dizsek, dünya ile güneş arasında bu moleküllerle 400 defadan fazla mekik dokuyabiliriz. Fakat katlanma, kıvrılma ve bükülme yoluyla DNA molekülleri çok küçük bir hacme sığdırılarak binlercesi bir hücre içine yerleştirilmektedir.

Göz renginden saçına, parmak izinden sesine kadar, gelişmiş bir insan vücudu için gerekli bütün bilgiler, DNA moleküllerinde, tıpkı bir elektronik beyne bilgi kaydeder gibi kodlanmıştır. Aynı durum, bütün canlı varlıklar için bahis konusudur. Bir gülün şekli ve rengi, bir bülbülün tüyünden sesine kadar her türlü özelliği her bir hücresinin içindeki DNA moleküllerinde bilgi olarak mevcuttur. Bu yüzden, meselâ parmak ucumuzdaki bir hücreden tıpatıp bir nüshamızın daha çıkarılması, yani «yeniden yaratılmamız» mümkündür.

O kendi yaratılışını unuttu da Bize bir misal getirdi: «Çürümüş kemiklere kim tekrar can verecek?» dedi. De ki, onu kim ilk önce yaratmışsa O can verecek. Şüphesiz O, her yaratmayı hakkıyla bilendir. (Yasin Suresi, 78:9)

Zamanımız hücre âlimleri insan vücudundaki bir tek hücrede bulunan DNA moleküllerini, «her cildi 20 bin sayfa ihtiva eden 46 ciltlik bir dev ansiklopediye» benzetmektedirler.

İnsan vücudunun kalbi, beyni, karaciğeri, midesi, salgı bezleri ile, hülâsa en ince teferruatına kadar tamamının modeli, bu dev ansiklopedide Kader kalemiyle yazılmıştır. Bugün dünyanın en büyük ansiklopedisi olarak kabul edilen Encyclopedia Britannica'nın en son (1978) baskısının tamamı 40 bin sayfadan azdır. Ve bu ansiklopedide okuyucu, hemen her ilim sahasında kendisine lâzım olan bilgiyi ana hatlarıyla bulabilmektedir. Sadece bir hücremizde bulunan DNA molekülleri ise, bizim kendi vücudumuz ile ilgili olarak, yaklaşık 1 milyon büyük ansiklopedi sayfasını dolduracak bilgiyi ihtiva eder. Bu bilgilerin rastgele, tesadüfler sonucu veya kendi kendine DNA moleküllerine kodlanmış olması, Britannica Ansiklopedisinin kendi kendine vücut bulmasından çok daha uzak bir ihtimaldir.

Vücudumuzla ilgili bütün bilgileri ihtiva etmesi sebebiyle âlimler, DNA üzerindeki çalışmaların tıpta büyük inkılaplar meydana getireceği inancındadırlar. Meselå birçok irsi hastalıkların ve kanserin, DNA molekülleri üzerinde yapılabileceği tasavvur olunan «operasyonlarla» önlenebileceği ihtimali üzerinde durulmaktadır. İstikbalin neler sakladığını bilemeyiz, fakat bu hayallerin gerçekleşmesi için bugünkünden çok daha fazla bilgi ve maharete sahip olmamız gerektiği aşikârdır. Nasıl bir gazino kavgasında bir adamın karnına saplanan bıçak mahir bir operatörün neşteriyle aynı tesiri icra etmiyorsa, DNA gibi muhteşem bir kompüterle rasgele ve bilgisizce oynamak da deva değil, ancak dert getirecek bir kumardan başka birşey değildir. Nitekim radyoaktivite adını verdiğimiz hadisenin en tehlikeli yönlerinden birisi de burada yatmaktadır.

Radyoaktivite olayında neşredilen «alfa parçacıkları» adlı atom partiküllerinin insan vücuduna girmesi ve DNA moleküllerine rastlaması halinde bu moleküllerde değişikliklere yol açabildiği ve bunun da vücudun müdafaa sisteminde menfi tesirler icra ederek kanser gibi hastalıklara sebebiyet verdiği bilinmektedir. Fakat evrim teorisinin müdafileri, bu moleküllerin şuursuz tesirlerle rastgele değişikliklere uğraması sonucu bugün yeryüzünü şenlendiren milyonlarca tür canlıların vücut bulabildiğini hala hicap duymaksızın iddia edebilmektedirler!

Bununla beraber evrimcilerin bütün yapabildiği, bu iddiayı sadece gelişigüzel ortaya atmaktan ibarettir. Hücrelerdeki genetik şifrelerin nasıl vücuda geldiğini ve nasıl değişikliğe uğradığını evrimcilerden sormaya kalkmayın, cevap alamazsınız. Evrimin ve tesadüfçülüğün zamanımızdaki en büyük şampiyonu, Rus bilgini A.I. Oparin dahi bu konuda «Organik kimya kanunları, canlı hücrelerde yüksek seviyede cereyan eden hadiseleri izah edemez»(A.I. Oparin, Origin of Life, s.137) demekten kendisini alamıyor. Yine aynı tesadüfperest bilgin, hücrenin ortaya çıkışını da evrimin izah edemediğini itiraf ederek şöyle diyor :

Maalesef hücrenin meydana gelişi, evrim teorisinin bütünü içinde en karanlık noktayı teşkil etmektedir. (A.g.e., s.196)

Evrimciler bu karanlık noktada kör tesadüfün ne harikalar yapmış olabileceğini (!) araştıra dursunlar, biz hücreler arasındaki organizasyona da kısaca bir işarette bulunalım. Müstakil olarak her bir hücreyi, yüksek surlarla çevrilmiş büyük bir şehre benzetebiliriz. Bu şehirde her türlü belediye ve idare hizmetleri, bir an aksamaksızın mükemmel şekilde yürütülmektedir.

Yüzlerce kuvvet ve enerji santralleri, nakliye ve ulaştırma sistemleri, kumanda odaları, haberleşme şebekeleri, hammadde ve yiyecek dağıtımı, çöp ve atık temizleme teşkilâtları birbirini aksatmadan ve birbirine mani olmadan, bilâkis birbirinin işini görecek ve kolaylaştıracak şekilde faaliyetlerine devam ederken, şehrin giriş-çıkışları da dikkatli ve sürekli bir kontrol altındadır : içeri girmesi gerekenlere kapılar açılır, istenmeyenler ve yabancılar yol bulamaz.

Ancak hücre, hiçbir zaman dış dünyadan tecrid edilmiş bir şehir manzarası da arz etmez. Bir organizmanın bir köşesindeki hücre, bir başka köşedeki hücre ile de alâkadardır. Hatta vücudun bir yerinde kullanılacak hücre, o yerle hiç ilgisi bulunmayan bir başka bölgede imal edilip gereken yere hiç şaşmaksızın sevk edilebilir. Meselâ kemik içindeki ilik, akyuvar veya alyuvar imal eden ana hücreler ihtiva etmektedir. Bir akciğer hücresi, gözümüzdeki bir hücrenin ihtiyacını karşılayacak şekilde çalışmaktadır. Misaller sonsuza kadar uzatılabilir. Kısacası vücudumuzdaki 60 bin milyar hücre kendi içlerinde mükemmel bir sistem teşkil ettikleri gibi, bir arada muhteşem bir cemiyet hayatı yaşamakta ve sosyal münasebetlerin en göz kamaştırıcı örneklerini vermektedir. İnsanların binlerce yıllık medeniyetlerinin mahsulü olarak kurulan ve milyonlarca insan zekâsinın neticesi olan devletler bile bugün istenen şekilde işleyemezken, sadece tesadüflerin bir canlı vücudunda kusursuz bir cemiyet teşkil edebileceklerini düşünebilmek için, insanın önce aklını bir yana atması gerekir!

Proteinler : Hayatın yapı taşları ve «sonsuz» ihtimaller

Hücre içindeki faaliyetleri incelerken derinlere indikçe ve daha küçük cihazlara doğru gittikçe, önümüze her biri akıllara durgunluk veren yeni yeni âlemler açılmaktadır. Bu âlemlerin ihtişam ve kompleksliğinden habersiz kimselerin hücreyi ve hayatı tesadüfle izah etmeye kalkması, «Cahil cesur olur» hükmünce bir derece anlayışla karşılanabilir. Fakat Darwin'den bu yana ortaya çıkan genetik, biyofizik, biyokimya, biyomatematik gibi düzine ile modern ilim dallarının gözlerimiz önüne serdiği iç içe âlemlerin ihtişamını tesadüf, tabiat gibi perdelerle saklamaya çalışmanın artık bir manâ ifade etmediği ve kimseye fayda sağlamayacağı aşikâr hale gelmiştir.

Hayatın meydana gelmesi kadar devam etmesinin de Darwin ve çağdaşlarının sandığı kadar basit bir hadise olmadığı bugün çok iyi bilinmektedir. Canlılığın devamı, hücrelerde her an devam eden binlerce olay ile mümkündür ve bu olaylar, taklit edilmeye kalkışılsa, dünya dolusu kimya tesislerinin çok yüksek hararetlerde başaramayacakları kadar zor ve karmaşık işlerdir. Halbuki vücudumuzda sayıya gelmeyecek kadar çok böyle olaylar, 36,5 derece hararette, her an bizim haberimiz bile olmaksızın cereyan edip gitmektedir.

Hücrelerimizde bu kimyevî faaliyetlerin meydana gelmesini kolaylaştıran cihazlara enzim adını veriyoruz. Enzimsiz hayat düşünülemez. Çünkü kolumuzu oynatmamız gibi çok basit görünen bir hadise bile birkaç merhale kimyevî reaksiyonların gerçekleşmesiyle mümkündür ve bu reaksiyonların arada enzimler olmadan vuku bulması, ortaya çıkacak büyük miktardaki ısının hayatı söndürmesi demektir.

Enzim moleküllerinin devreye girmesiyledir ki bu reaksiyonlar kolaylaştırılmakta, hızlandırılmakta ve enerji sarfiyatı asgariye indirilmektedir. Enzim aracılığı ile yürütülen kimyevî reaksiyonların, enzimsiz meydana gelen reaksiyonlara nispetle 1 milyon ile 1 milyar defa daha randımanlı olarak cereyan ettiği hesaplanmıştır!

Enzimlerin de kendi aralarında ihtisaslaşmalar mevcuttur. Her enzim bir cins kimyevî reaksiyonu kolaylaştırmakla vazifelidir; başka cins reaksiyonlara karışmaz ve onları «ehillerine» bırakır. Bugüne kadar böyle 600'den fazla enzim cinsi tespit edilmiştir ve bu sayı devamlı olarak artmaktadır.

Hücrelerimizin içindeki yüzlerce mitokondriumun her birinde, 15 bin enzim bulunmaktadır. Bu enzimlerin de her biri, kendi sahasındaki faaliyetlerinde, saniyede yüz bin ile bir milyar molekül meydana getirebilecek bir kapasiteye sahiptir, Her bir enzimin hangi moleküle uyacağı ve onunla reaksiyona gireceği, ne görev yapacağı, ne kadar zamanda yapacağı bellidir. (Burada zaman da önemlidir, çünkü hücre gibi fevkalâde küçük bir yerde, devlet dairelerimizde olduğu gibi şişirme kadrolar barındırılmaz; herkes üzerine düşeni azamî gayretle yapmak zorundadır.) kimse görevinden bir an geri kalmaz. Ayrıca enzimlerin meydana gelmesi ve faaliyetlerinin düzenlenmesinde, hücrelerin genetik mekanizmalarının yanı sıra, salgı bezlerinden salgılanan hormonlar ve sinir ikazları da rol oynar. Kimse haddini tecavüz etmez.

Bütün bu iç içe geçmiş, rakamlarla ifadesine imkân olmayan yardımlaşma sistemlerinin kuruluşunu ve mükemmel işleyişini tabiata ve tesadüfe dayanan evrimlerle izah ettiklerini sananlara acımaktan başka elden ne gelir?

Şimdiye kadar tespit edilebilen bütün enzimlerin protein molekülleri olduğu anlaşılmıştır. Bir hücreyi meydana getiren bütün kısımların yapısında protein vardır. Hücrenin yapısında yağlar ve karbonhidratlar da bulunur, fakat bunların meydana gelmeleri de proteinlere bağlıdır. Bu yüzden, hücrenin yapısının büyük ölçüde proteinlere ihtiyaç gösterdiğini söyleyebiliriz. Kasların yüzde 30'u, karaciğerin yüzde 20-30'u, alyuvarların da yine yüzde 30'u proteinden ibarettir. Saç, kemik gibi su oranının düşük olduğu organ ve dokularda protein nispeti daha da artmaktadır. Canlıların büyümeleri, üremeleri, irsi özelliklerini nesilden nesile aktarabilmeleri gibi faaliyetler hep protein ihtiva eden maddeler aracılığıyla mümkün olmaktadır. Enzimlerden başka, hormonların bir kısmı ve canlıları bazı hastalıklara karşı koruyan antikorlar gibi mühim maddeler de protein yapısındadır.

Şeker, tuz gibi moleküllerle mukayese ettiğimizde, proteinler çok büyük ve karmaşık yapıda moleküllerdir. Hidrojen atomunun ağırlığını (1) kabul edersek, proteinlerin büyük çoğunluğunun molekül ağırlıkları 10 bin ile 100 bin arasında değişir. Bu arada molekül ağırlığı milyonları bulan proteinler de vardır. Protein molekülleri de kendilerinden daha küçük moleküllerden, amino asidlerden kurulmuştur. Proteinlerin yapı taşı 20 çeşit amino asiddir. Ancak bir protein molekülünde bu 20 çeşit amino asidin hepsinin birden bulunması gerekmez.

Amino asid molekülleri birbirlerine «peptid» adı verilen bağlar şeklinde irtibatlandırılırlar. Böylece meydana gelen protein zincirine «polipeptid» denir. Birbirinden farklı proteinler, değişik cinslerden amino asidlerin değişik sayılarda ve değişik sıralarda bir araya gelmesiyle ortaya çıkar. İki protein aynı cinsten ve aynı sayıda amino asidlerden meydana gelmiş olsa bile, eğer bu amino asidlerin diziliş sıraları farklı ise, proteinler de farklı olur.

Yirmi çeşit amino asidin hepsini bünyesinde bulunduran ve toplam olarak 100 amino asid ihtiva eden bir protein molekülünü ele alalım. Bu proteinin, kendisine has yapıyı tesadüfen kazanmış olma ihtimali ne kadardır dersiniz?

Bu kadar molekülün, birbirleriyle 10 milyar milyar milyar milyar milyar milyar milyar milyar milyardan fazla şekilde birleşme ihtimali vardır. Yani, 1 rakamının önüne 100 tane sıfır koysanız, yine bu rakamı ifade etmiş olmazsınız. Ayrıca bu rakam, amino asidlerin mevcudiyetini peşin olarak kabul etmek ve tam bize lâzım olan sayıda amino asidi elde bulun- durmak şartıyla geçerlidir. Bir de işi atom seviyesine indirerek önce gerekli amino asidlerin gereken miktarlarda kurulmasını beklediğimiz takdirde, hesap büsbütün içinden çıkılmaz hal alır!

Çeşitli dokuların hücreleri, gördükleri işe göre farklı protein ihtiva ettikleri gibi, bir hücrenin içindeki çeşitli kısımlarda da ayrı ayrı proteinler bulunur. Bu sebeple bir hayvan vücudunda, çok sayıda protein cinsi bulunmaktadır. Yale Üniversitesinden Dr. Harold J. Morowitz, en basit bir canlının yaşayabilmesi için 239 çeşit proteine ihtiyacı olduğunu hesaplamıştır. Bununla beraber bilinen en küçük bakterilerden Mycoplasma hominis H 39'un, 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür.

En basitlerinden başlamak üzere bazı proteinlerin yapılarına kısaca göz atalım. Bundan evvel bir noktayı hemen belirtmek gerekir : proteinlerin molekül yapılarını ancak son otuz yıldan beri anlamaya başlamış bulunuyoruz. İlim adamları, bir proteinin yapısını keşfedebilmek için sabırla ve hassasiyetle yıllarını harcamak mecburiyetinde kalmaktadırlar.

1945'te bir peptid zincirindeki amino asidlerin diziliş sıralarını çözebilmek için çalışmaya koyulan İngiliz biyokimyacısı Frederick Sanger (1918-), en basit proteinlerden biri olan insülinin molekül yapısını ancak 1953'te keşfedebilmişti. Molekül ağırlığı 6000 olan insülin iki peptid zincirinden meydana gelmekte ve bu zincirlerden biri 21, diğeri 30 amino asid ihtiva etmektedir. Toplam 51 amino asidin, hayat için fevkalâde ehemmiyetli özellikleri haiz bir insülin molekülünü meydana getirmek üzere bir araya gelmeleri, belli bir düzene bağlıdır ve bu düzende, hangi amino asidin nerede yer alacağı, komşularıyla ne şekilde irtibat kuracağı tayin edilmiştir. 20 ayrı cinsten 51 amino asidin tesadüfen bu işi bir defalığına başarıvermeleri ihtimalini hesaplamak için, 20 rakamını, 51 defa kendisiyle çarpmamız icab eder ki, bu takdirde karşımıza çıkacak rakam, kâinatın ömürünün milyarlarca misline dahı sığmayacak kadar büyüktür.

Kaldı ki, insülini doğuran protein, ondan daha da büyük ve karmaşıktır. Hücre, insülini meydana getirebilmek için «proinsülins adı verilen ve 80'den fazla amino asid ihtiva eden bir zincirden faydalanır. Bu rakam. çeşitli hayvanlarda 81 ile 86 arasında değişir. Ortalama bir rakam olması bakımından, 84 amino asidli bir proinsülin zincirini ele alalım. Darwin'in harikulâde bir sanatkâr gözüyle baktığı kör tesadüf, bu 84 amino asidi, kaçta bir ihtimalle bir proinsülin haline getirebilir?

20 ayrı cins amino asid üzerinde kumar oynadığımıza göre, bu rakamı çıkarabilmek için 20'nin 84'üncü kuvvetini almamız gerekecektir. Böyle bir hesap sonunda elde edeceğimiz rakamı, 109 tane sıfırla ifade edebiliriz ! Oysa kâinattaki atom sayısını ifade etmek için bile bu kadar sıfıra ihtiyaç yoktur; «sadece» 79 sıfırla bu sayıyı belirtebiliyoruz.

Başka bir tabirle, elimizde hazır durumda bulunduğunu tasavvur ettiğimiz amino asidlerin, tesadüfen bir araya gelerek proinsülin teşkil etmeleri, koca kâinatın ihtiva ettiği atom sayısının bin milyar kere milyar kere milyar mislinden sadece bir ihtimalden ibarettir!

Daha başka bir şekilde ifade edelim. İşi yine tesadüf ve tabiî seleksiyon açısından ele alarak, bu 84 amino asidin, mümkün olan her türlü şekilde birleşmeler yaptığını ve bunlardan ancak bir tanesinin, proinsülinin, ortada kaldığını farz ediyoruz. Böyle bir işlem için, değil dünyadaki amino asid sayısı, yukarıdaki hesaba göre kâinattaki atom sayısı bile yetmez. Varsayalım, malzemeyi «başka bir kâinattan» (!) Darwin'in hatırı için ithal etmiş olsak, bu defa da «yersizlik» problemiyle karşılaşırız. Zira, yine yukarıdaki hesaba göre, bu kadar malzemeyi koyabilmek için, içinde yaşadığımız kâinatın en az bin milyar kere milyar kere milyar misli büyüklükte bir kâinata ihtiyaç vardır!

İnsülin hormonu, proteinler arasında «en basitlerinden» sayılmakta ve hidrojen atomunun sadece 6 bin misli ağırlığa sahip bulunmaktadır. Buna rağmen, tesadüfe bırakıldığı takdirde bu kadar «basit» bir proteinin meydana gelebilmesi için kâinatın ne ömrünün, ne de hacminin kafi gelmediğini görüyoruz. Oysa midemizin sol alt tarafında yer alan 15 santim boyunda pankreas adlı bir bezimiz, salgıladığı diğer maddelerin yanı sıra insülin hormonunun milyonlarcasını da hiç ara vermeksizin ve mükemmelen imal ederek kanımızdaki şeker seviyesini muhafaza etmekte pek önemli bir rol oynamaktadır. Darwin, ölümünden 71 sene sonra molekül yapısı keşfedilen bu hormondan habersiz olduğu gibi, hiç şüphe yok, kendi pankreasının bu mahareti hakkında da bilgi sahibi değildi!

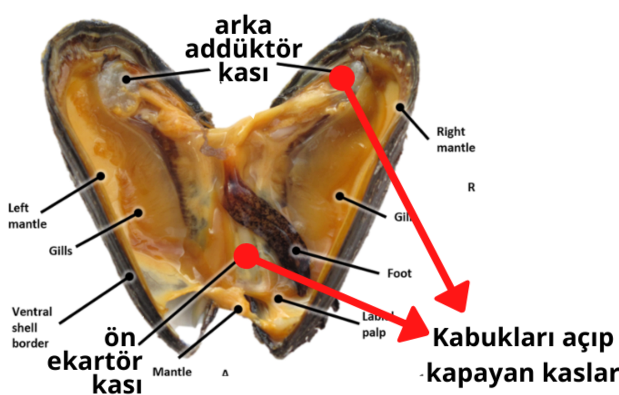
Fakat aradan geçen bunca zamana ve ilmin gözlerimiz önüne serdiği bunca muhteşem hakikatlere karşı hala inatla direnmeyi, birtakım peşin fikirlerin hatırı için hala Darwin'in tesadüf iddialarına körü körüne inatla sarılmayı mazur gösterecek bir sebep düşünülebilir mi ? Vücudumuzda pankreas gibi daha yüzlerce organımız ve trilyonlarca hücremiz kâinata sığmayan hesapların altından maharetle kalkabilecek bir şekilde çalışmaktadır. Bu cihazları, bizim yaşamamız için vücudumuza yerleştirip çalıştıran bir yaratıcıya minnet ve şükranlarımızı sunup ağız tadıyla yaşamak varken hayatı aklın almayacağı tesadüfler ve evrimlerle manâsızlaştırabilmek için çırpınmanın ne ilimle, ne de insanlıkla bağdaşır bir yanı yoktur.

Bu defa da orta çapta bir proteini ele alalım. Kanımızdaki en önemli protein olan hemoglobinin yapısı, 1967 yılında John C. Kendrew (1917 -) açıklığa kavuşturulmuştur. Sadece 51 amino asid ihtiva eden insüline karşılık hemoglobin, 574 amino asidin belli bir nizam içinde sıralanmasından meydana gelmiştir ve molekül ağırlığı 68 bin kadardır. Aradaki bu büyük farka böylece işaret ettikten sonra, tekrar tesadüf hesaplarına girmeye hiç ihtiyaç duymaksızın, tarafından her hayvan için değişik yapıda hemoglobin cinslerinin takdir edilmiş bulunduğunu belirtelim. Hatta insan hemoglobinleri arasında da 100'den fazla cins tespit edilmiştir. Bu ayrılıklar da rasgele değil, ihtiyaçlara göre takdir edilmiştir. Her vücut, kendine has proteinlere muhtaçtır, yabancılara tepki gösterir. Meselâ atların serumunu insana enjekte etmeye kalkmak, ağır hastalıklara, hatta ölüme sebebiyet vermek demektir.

Hemoglobinin en önemli vazifesi, oksijeni akciğerlerden alarak hücrelere taşımaktır. Bu iş için her hayvan türünde hemoglobinin nasıl bir yapıya sahip olması gerekiyorsa, Yaratan ona o şekli vermiş ve kanımızdaki her bir alyuvar hücresine, bize en münasip yapıdaki hemoglobin moleküllerinden 280 milyonunu yerleştirmiştir. Bir milimetreküp kandaki alyuvar sayısı ise 5 milyon civarındadır. Buna göre, yetişkin bir insan vücudunda 27 trilyon kadar alyuvar hücresi bulunduğunu ve bu alyuvarların da 7500 milyon trilyon civarında hemoglobin ihtiva ettiğini hesaplayabiliriz.

Vücudumuzun her saniye 10 bin alyuvar üretmek zorunda olduğunu da hesaba katalım. Bu, her saniye 3 bin milyar hemoglobin üretimi demektir. Kör tesadüfün eline, kâinatın ömrünün trilyonlarca misli kadar zaman versek bir tanesini üretemeyeceği bir molekülün trilyonlarcasını her an imal etmekte olan bir vücudun ne kadar muhteşem bir şekilde inşa edilmiş olduğunu görebilmek için biraz düşünmek yeter de artar bile...

Böylesine muhteşem bir şekilde inşa edilmiş bir vücuda, <<Kapı menteşesi insanın, canlı mafsalı tesadüfün işi>> diyebilen bir kafanın ne dereceye kadar yakışabildiğini de varın siz hesaplayın!

Bir kapı menteşesinin insan tarafından yapıldığını iddia ettiğimiz gibi, bir midye kabuğundaki harikülade mafsalın akıl sahibi bir varlık tarafından yapılmış olduğunu iddia edemeyiz.

Francis Darwin (Ed.), The Autobiography of Charles Darwin and Selected Letters, s.63

Proteinler tesadüfen meydana gelebilir mi?

Hayatın, bundan milyarlarca yıl önce yeryüzünde ültraviyole ışınları, kozmik ışınlar, hararet, rutubet ve diğer birtakım sebeplerin yardımıyla tesadüfler neticesi ortaya çıkarak geliştiğini iddia eden evrimcilerle, gelin biraz «kumar» oynayalım. Bu oyunda, fevkalâde kompleks bir vücut yapısına sahip herhangi bir canlının değil, bir hücrenin de değil, fakat en basit bir canlı için lüzumlu olan proteinlerin tesadüfen meydana gelebilme ihtimallerini bulmaya çalışacağız. Bu arada, oyuna başlamadan önce evrimcilere, kimsenin yapmayacağı bir lütufta bulunacak ve cömertçe birtakım avanslar vereceğiz. Aşağıda 14 madde halinde sıralayacağımız bu avansların birçoğu yine aklın almayacağı muhallerden ibarettir. Fakat biz bunları yine peşin peşin, «etesadüfen olmuş» farz ederek oyuna başlayacağız. Görelim, evrim nazariyesi, bu muhallerin de yardımıyla nereye kadar gidebilecek :

(1) Farz edelim ki, dünyanın iptidaî atmosferi, evrimcilerin tarif ettiği şekle tıpa tıp uymuş olsun.

(2) Farz edelim ki, proteinlerin yapı taşlarını teşkil eden yirmi cins amino asidin hepsi, uygun oranlarda meydana gelmiş olsun.

(3) Farz edelim ki, bütün bu amino asidlerin hepsi, proteinlerde kullanılan «şol elli» tarzda teşkil edilmiş olsun. (Bu bahse ileride geleceğiz.)

(4) Daha önce bahsini ettiğimiz, en basit cinsten hayali bir canlının yaşaması için gerekli olan 239 cins protein ortalama olarak 445 amino asid birimi ihtiva etmekteydi. Biz bu rakamı daha da düşürerek, yuvarlak bir hesapla, 400 amino asidli bir proteini ortalama bir protein molekülü olarak kabul edelim.

(5) Farz edelim ki, yeryüzünde, suda ve havada bulunan bütün karbon, azot, oksijen, hidrojen ve kükürt atomları (bunlar amino asidlerin yapıtaşlarını teşkil eder), amino asid teşkilinde kullanılmış olsun.

(6) Böylece meydana gelen amino asidlerin hepsi belli gruplara ayrılmış olsun. Ve her grupta, teşkil edilecek protein için lüzumlu olan sayı ve oranda amino asid mevcut bulunsun.

(7) Farz edelim ki, bu gruplar, ültraviyole ışınlarının tahrib edici tesirinden mahfuz bulunsunlar. (Evrimcilere göre amino asidlerin, güneşten gelen ültraviyole ışınları vasıtasıyla teşkil edilmiş olması gerekmektedir. Ne gariptir ki, aynı ültraviyole ışınları, meydana getirdikleri tasavvur olunan hayatı mahvedici özelliktedir. Iptidai atmosferde ozon tabakası bulunmadığı için bu ışınlar yeryüzüne ulaşabiliyorlardı. Canlıların ortaya çıkmasıyla oksijenin üretilmeye başladığı ve bu suretle teşekkül eden ozon tabakasının ültraviyole ışınlarını emerek hayatı koruduğu iddia edilmektedir. Bu arada, yine iddiaya göre, iptidai canlılar suda meydana gelmiş ve bu suretle öldürücü ışınlardan korunmuştur. Bunun için, iptidai canlıların en az yüzeyden 10 metre derinlikte yaşamış olması icab eder. Fakat bu derinlikte yaşayan bakteri cinsinden iptidai canlıların oksijen üretme kabiliyetine sahip olmadıkları da bilinmektedir. Bu durumda, evrim teorisinin «Oksijen nasıl çıktı?» sorusuna verebildiği hiçbir tatmin edici cevap yoktur. Ama biz yine var kabul ederek devam edelim.)

(8) Farz edelim ki, amino asidler, birbirleriyle otomatik olarak birleşmeler yapsınlar. (Bu da muhaldir, çünkü birleşme, ancak enerji sarfıyla mümkündür.)

(9) Farz edelim ki, teşkil edilen her zincirde bir adet yer değiştirme mümkün olabilsin.

(10) Farz edelim ki, bütün bir protein zincirinin teşkil edilmesi çok büyük bir süratle, saniyenin 30 milyon milyarda biri kadar bir zamanda meydana gelebilsin. (Bu, canlı vücudundaki protein teşkili süratinin 150 milyon milyar misli yüksek bir hızdır.)

(11) Ayrı ayrı mevcut bulunduğunu farz ettiğimiz amino asid gruplarının her birinde, yine farz edelim ki, rasgele kurulan ve bir işe yaramayacağı anlaşılan bir zincir derhal bozulsun ve yerine derhal yenisi kurulsun. Ve bu işlem öyle akıl almaz bir süratle cereyan etsin ki, saniyede 30 milyon milyar zincir birbiri ardına kurulabilsin. (Bu, yılda 10^{24}-1 milyon milyon milyon milyon-zincir eder.)

(12) Tesadüfün en ideal şartlarda işlediğini ve dışarıdan hiçbir müdahaleye maruz kalmadığını, en küçük bir aksilikle karşılaşmadığını ve sonsuz birleşmeler neticesi istenen zincir elde edildiği zaman bu işlemin birden bire durduğunu, elde edilen zincirin tekrar bozulmaksızın elimizde kaldığını farz edelim.

(13) En basit bir hayali canlı için gereken 239 cins protein elde edildiği anda bu proteinlerin, bir canlı vücudu teşkil edecek şekilde otomatik olarak bir araya geldiklerini farz edelim.

(14) Bütün bu hesaplarda, dünyamızın yaşını, yuvarlak hesap olarak 5 milyar, kâinatın yaşını ise 15 milyar sene kabul edeceğiz.

Evrimcilere tanıdığımız bu 14 maddelik tavizler arasında, yeryüzeyi kabuğunda, suda ve havada bulunan bütün karbon, azot, oksijen, hidrojen ve kükürt atomlarının amino asid teşkilinde vazife almak üzere ve işe en yarayışlı oranlarda gruplara ayrıldığını farz ediyoruz. Saydığımız elementlerin dünyada mevcut atomlarının sayısını nazara alırsak, böylece 10^{41} (100 bin milyar milyar milyar milyar) grup teşkil edebileceğimiz ortaya çıkar.

Tavizler listesinin 11'inci maddesini hatırlayalım: Bu amino asid gruplarından her birinin, senede 10^{24} (trilyon kere trilyon) adet farklı zincir teşkil edecek şekilde ve akıl almaz bir süratle çalıştığını da farz ediyoruz. Bu rakamı, bütün amino asid gruplarına birden teşmil edersek, dünyada mevcut bütün bu element atomlarının, tam kapasite ile, senede 10^{65} (100 bin trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon) adet birbirinden farklı şekillerde zincir teşkil edebileceklerini tasavvur etmiş oluruz.

Bir adım daha ileri gidelim. Bu işlem, dünyanın yaratıldığı andan itibaren başlayıp bugüne kadar devam etmiş olsun. Bu takdirde, 5 milyar senedir, şu ana kadar elde etmiş olacağımız farklı zincir sayısı, 10^{75} (bin trilyon trilyon trilyon trilyon trilyonu) bulur ki, bu rakamı ancak 75 tane sıfırla ifade edebiliriz. Hayale sığmayacak kadar büyük bir rakam gibi gözüküyor, değil mi ?

Hiç de öyle olmadığını az sonra hep birlikte göreceğiz. Evvela, 20 adet amino asidden elde edebileceğimiz, birbirinden farklı zincir şekillerinin yekûnu içinde bu rakam, oldukça küçük bir yer işgal eder. Tavizler listesinin 4'üncü maddesinde, 400 amino asid birimi ihtiva eden bir proteini, ortalama bir protein olarak kabul edeceğimizi ve hesaplarımızı bu faraziye üzerine bina edeceğimizi bildirmiştik. Bu oldukça mütevazi bir rakamdır, fakat mütevaziliği ile birlikte, önümüze, hayal gücümüzü zorlayacak kadar değişik kombinasyonlar serebilecek kabiliyettedir.

20 cins amino asidden, her biri 400 adet amino asid ihtiva eden kaç tane değişik zincir teşkil edebileceğimizi hesaplamak için, 20'nin 400'üncü kuvvetini almamız gerekir. Bunu, 1'in sağına 520 tane sıfır koyarak ifade edebiliriz (10^{520}) ! Bu kadar zincirden kaç tanesi işe yarayacak bir vaziyette teşkil edilmiş olabilir?

Bu konuda kesin bir rakam ortaya koyabilmek imkânsızdır. Ancak benzer bir sistem üzerinde denemeler yaparak ondan çıkan neticeler üzerinde fikir yürütebiliriz. Nitekim ABD'de, «Biyolojide Ihtimaliyet Araştırmaları Merkezi» adlı bir kuruluşta, böyle bir deney alfabe ile yapılmıştır. Amerikan alfabesinin 26 harfi arasından 30 bin çekiliş yapılmış, böylece ortaya çıkan rasgele kelimeler arasından bir manâ ifade edenleri tek tek sayılmıştır. Sayım neticesinde, iki harfli 4890 adet mana ifade eden kelimenin çıktığı görülmüştür. Üç harf-li kelimelerde bu rakam 1113'e düşmüş, dört harflide 139'a, beş harfli kelimelerde 17'ye, altı harfli kelime- lerde 3'e düşmüştür. Bütün bu 30 bin harf arasında, 7 harfli sadece bir adet kelimenin bir manâ ifade edebildiği görülmüştür.

Denemeden şu neticeye varılmıştır : harflerin rasgele sıralanmasında manâ ifade eden bir kelime ortaya çıkma ihtimali, ilâve edilen her bir harf için dörtte bir ile beşte bir arasındadır. Buna göre, 400 harfli bir kelimenin rasgele çekilişlerle manâ ifade edebilme ihtimali, 4^{400} ile 5^{500} de 1 arasında yer almaktadır.

Amino asid alfabesi üzerinde çekiliş yaptığımıza ve bu alfabedeki harf sayısı 20 olduğuna göre, düşük olan rakamı tercih edelim, 4'ün 400'üncü kuvvetini, 10^{240} şeklinde ifade edebiliriz. (Bu rakamı telâffuz etmek için «trilyon» kelimesini 20 defa tekrarlamamız gerekir.) Yani, ancak 240 sıfırla ifade edebileceğimiz kadar çok sayıda 400 amino asidli zincir teşkil etmemiz gerekir ki, bunlar içinden bir tane işe yarar protein rastgele çıkabilsin !

Fakat evrimcilere bir taviz borcumuz daha var. maddede, teşkil edilen her zincir için bir yer değiştirme, veya hata düzeltme payı bırakacağımızı bildirmiştik. Bu payı hesaptan düşersek, 240 tane sıfırdan 4'ünü çıkarmamız gerekir ki, bu takdirde elimizde yine 236 adet sıfır kalmaktadır!

Buraya kadarki hesaplarımızı kısaca özetleyelim :
(1) Dünyanın bütün atomlarının, amino asid grup- ları halinde ve dünyanın kuruluşundan bu yana akıl almaz süratte çalışması halinde bugüne kadar teşkil edebileceği zincir sayısı : 10^{75} (1'in sağına 75 sıfır koyuyoruz.)
(2) 20 cins amino asid üzerine, her biri 400 amino asid ihtiva eden 10^{520} değişik zincir teşkil etmek mümkün. (Bunu da 1'in sağına 520 sıfır koyarak ifade ediyoruz.)
(3) Bu rasgele birleşmelerde, işe yarar bir proteini ortaya çıkması ihtimali ise 10^{236} da bir (1'in sağında 236 sıfır).
Bu hesapları birleştirelim ve şimdiye kadar elde ettiğimiz 10^{75} zincir içinde, kaç tane işe yarar protein çıkmış olabileceğini araştıralım, Bunu, basit bir işlemle, 10^{76} i, 10^{236} ya bölerek çıkarabiliriz. Elde edeceğimiz rakam $10-^{161}$ dir. Kısacası, trilyonlarca amino asidin 5 milyar senelik çabalaması hiçbir netice vermemiş, bir tek işe yarar protein dahi ortaya çıkmamıştır. Bütün bu rasgele faaliyetler içinde kör tesadüfün bir tek işe yarar protein elde edebilme ihtimali yüzde bir değil, binde bir değil, milyonda bir de değil, yüz bin trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyonda birdir ! Başka bir tabirle, dünyamızın ömrünün, bu saydığımız trilyonlarca misli kadar bir zaman daha geçse, eline verdiğimiz bu kadar imkânlarla tesadüf, belki bir tane protein ortaya çıkarabilir!

Daha değişik bir mukayese ile ifade etmeye çalışalım. Tek hücreli bir canlıyı, kâinatın bir ucundan diğer ucuna doğru yola çıkardığımızı farz ediyoruz. Bu canlı, senede bir santim yol kat etmek üzere, bütün kâinati bir uçtan bir uca 10 bin trilyon trilyon senede alabilir. (Kainatın bugün hesaplanan çapı, 20 milyar ışık yılıdır ki, bu da 10^{28}-10 bin trilyon trilyon-santimetre eder.)

Tek hücreli yolcumuz mütevazi adımlarla bu seyahatine devam ederken, dünyadaki amino asid grupları da kör tesadüfün kılavuzluğunda hummalı faaliyetlerini sürdürsünler. Yolcumuz käinatın öbür ucuna ulaşır, hatta 20 bin trilyon trilyon senede tekrar başlangıç noktasına da döner, fakat dönüş yolunda, dünyamıza şöyle bir uğrayacak olsa, tesadüfün halâ bir tek protein imal edebilme gayreti içinde çırpındığını görür ! Aradaki muazzam farka dikkati çekmek isteriz : tek hücreli canlının yılda 1 cm hızla kâinat seyahatini iki tane trilyon kelimesi ile ifade ederken, dünyanın 5 milyar senelik yaşı içinde bir tek işe yarar protein zincirinin tesadüfen teşkil edilebilme ihtimalini, trilyon kelimesini 13 defa tekrarladığımız kesirli hesaplarla ancak belirtebiliyoruz.

Tek hücreli canlıya bu defa çok büyük bir görev verelim. Kâinatın bütün atomlarını, teker teker käinatın bir ucundan öbür ucuna taşısın. Bir atomu käinatin bu ucundan alsın, götürüp diğer ucuna bıraktıktan sonra geri dönüp ikincisini alsın ve böylece, käinatta mevcut olduğu hesaplanan 10^{79} atomun hepsini oraya yığsın. Tek hücreli canlı bu işin altından 100 milyar tril- yon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon senede kalkabilir. (10^{79} X 10^{28} = 10^{107}.) Fakat bu kadar uzun zaman içinde tesadüf, halâ bir tek proteini inşa edemez, Daha önce sıraladığımız akıl almaz imkânlara rağmen tesadüfün bir tek protein imal edebilme şansi 10^{171} senede birdir. (Senede 10^{65} değişik zincir elde edilir ve işe yarar zincir elde etme ihtimali 10-^{236} olursa, 10^{65} + 10-^{236} = 10^{171} sene eder.) Bu rakamı, tek hücreli canlının bütün kâinatı bir noktaya toplama zamanına bölersek, karşımıza 64 sıfırlı bir rakam çıkar. (10^{171}+ 10^{107} = 10^{64}.) Yani, sözünü ettiğimiz fevkalâ- de imkânlar içinde bir tek protein tesadüfen meydana gelinceye kadar, tek hücreli canlımız bütün kâinati 10 bin trilyon trilyon trilyon trilyon trilyon defa bir uçtan öbür uca taşır !

Dünya üzerindeki bütün elverişli atomları kullanmak suretiyle dünyanın yaratılışından bu yana geçen zaman içinde bir tek proteini tesadüfen elde edebilme şansının, 10^{171} de bir olduğunu böylece görüyoruz. Fakat iş bu kadarla da bitmemektedir. En küçük hayali bir canlı için en az 239 proteine ihtiyaç bulunduğunu daha önce zikretmiştik. Bu durumda, 238 ayrı proteinin daha, tıpkı bu ilk protein gibi aynı işlemlerden geçerek ortaya çıkması icab etmektedir. Böylece 239 proteinli seriyi tamamlayabilme şansı kaçta kaçtır? İkinci proteinin tesadüfen meydana gelme ihtimali, tıpkı birinci protein gibi, 10^{520} de birdir. Fakat bu ikinci protein, geriye kalan 238 proteinden herhangi biri olabilir. Bunun için, formülü 10^{520} de 238 olarak değiştirelim. Üçüncü proteinin meydana gelme ihtimali ise, 10^{520} de 237'dir. Dördüncü protein için bu rakam 10^{520} de 236, beşincisi için 10^{520} de 235, ... ilh. olduğuna göre, bütün bu rakamları birbiriyle çarparak toplam 239 proteinin tesadüfen ortaya çıkma ihtimalini tesbit edebiliriz.

Yine ortaya çıkacak her zincir için bir düzeltme payı bırakalım. Hatta çok daha ileri giderek, diyelim ki, her protein için bir trilyon ayrı zincirden herhangi bir tanesi işimizi görsün. Böylece ortaya çıkan rakamda çok çok büyük bir tenzilât daha yapmış olalım. Yine de 238 proteinin arka arkaya dizilebilmesi şansı, 10^{119540} ta birden fazla çıkmayacaktır. Yani 119.540 tane sıfırı 1'in arkasına sıralayacağız !

Bunun üzerine ilk proteinin tesadüfen ortaya çıkma ihtimalini de (10^{236} da bir) eklediğimiz zaman, sıfırların adedi 119.776'ya çıkacaktır. Bunun kaç tane kâinat ömrü demek olduğunu tasavvur edebilmekten hayal gücümüz dahi âciz kalır. Fakat yine de çok kaba bir fikir vermiş olalım :

Dünyanın yaratılışından bu yana meydana gelmiş olduğunu farz ettiğimiz zincir sayısını 75 sıfırla ifade etmiştik. Bu 75 sıfırı yukarıdaki rakamdan çıkarırsak, hâlâ elimizde 119.701 sıfırlı bir rakam kalır. İşte bu rakam kadar kâinat ömrü geçmiş olması gerekir ki, kör tesadüf, 239 proteinli seriyi tamamlayabilsin. Bu rakamı telâffuz etmek ister miydiniz ?

«Trilyon» kelimesini 9.975 defa tekrarlayın. Durup dinlenmeksizin yaklaşık iki saatinizi alacak bu işlemden sonra çıkacak rakamı, 10 ile çarpmak zorunda kalacaksınız !

Böylece mukayeseler kurmak suretiyle ortaya çıkan rakamın büyüklüğü hakkında fikir verme imkânını da kaybetmiş bulunuyoruz. 100 bin sıfırlı bir rakam ile ne kâinatın ömrü, ne kâinattaki atom sayısı, ne de tek hücreli canlının kâinat seyahati arasında çok uzaktan da olsa bir benzerlik bulup arada karşılaştırmalar yapmak mümkün değildir.

Bu ve buna benzer hesapların Darwin'i hiç ilgilendirmediği aşikârdır. Proteinlerin yapısı ve hayati fonksiyonları hakkında bugün bilinen pek çok şey, bir asır öncesinin meçhulüydü. Bundan başka, Darwin'in matematikle arasının iyi olmadığını da daha önce kendi beyanlarından takip ettik. Böyle bir katılmış bilgisizlik sebebiyledir ki Darwin, yeryüzünde hayatın meydana gelişine, bir maymunun televizyon cihazına bakışından pek farklı olmayan bir sathi nazarla bakmış ve birkaç basit izahla her şeyi hallediverdiğini sanmıştır. Hayatın tesadüflere bağlı olarak ortaya çıkışı ve sayısız evrimler geçirişine inanmanın ilk bakışta zor olduğunu kaydeden Darwin, «Ancak bütün bunların çok ağır bir şekilde cereyan etmiş olduğunu dikkate alırsak mesele kalmaz» demektedir.

Oysa sayfalardır yaptığımız hesaplarda, tesadüfün eline 14 maddelik koca bir taviz listesini de verdikten başka, bütün olayların akıl almaz bir süratte cereyan ettiğini farz ettik. Fakat 100 bin sıfırla ifade edilecek kadar çok sene içinde, en basit bir hayalî canlının hayatına lüzumlu proteinleri, evrim inanışının ilâhı «tesadüf» yine de ortaya çıkaramadı !

Sol Elli Proteinler
Akıl ermeyen bir sır

Protein bahsini bitirmeden önce ilgi çekici bir noktaya daha temas edelim. Bu noktada, tesadüf veya tabii seleksiyonun hiçbir zaman izah edemediği bir muammâ daha karşımıza çıkmaktadır.

Proteinlerin yapı taşı olan amino asidler karbon, hidrojen, azot ve oksijen atomlarından meydana gelmiş moleküllerdir. Yirmi cins amino asidden iki tanesi, bunlara ilâveten birer tane de kükürt atomu ihtiva eder. Bu atomların diziliş şekline gelince : Bütün amino asidlerin belkemiğini, iki karbon ve bir azot atomundan meydana gelen bir bölüm teşkil eder. Bu kısmın yapısı, bütün amino asidlerde tıpatıp aynıdır. Bunun yanında, «R grubu» adıyla anılan bir yan grup vardır ki, bu grup her amino asidde değişik bir şekilde teşekkül eder ve amino aside, kendine has özelliğini verir.

R grubu atomları, teorik olarak ana kısmın sağ tarafında da bulunabilir, sol tarafında da. Bu konuda her iki şeklin de yüzde 50 şansı vardır. Nitekim laboratuar deneylerinde elde edilen amino asidlerde her iki gruptan da moleküllere rastlanmaktadır. Bunlardan, R grubu sol tarafta bulunanlara «sol elli» veya L (levo) amino asidler, sağ tarafta bulunanlara ise «sağ elli» veya D (dextro) amino asidler adını veriyoruz.

Amino asidlerin tabiattaki dağılışına baktığımız zaman da normal olarak, her iki gruptan aşağı yukarı eşit sayıda amino asidin bulunması gerektiğini düşünebiliriz. Bunlardan bir tanesinin diğerine nisbetle çok fazla sayıda bulunması, fevkalâde ihtimal dışı bir olay olmalıdır: tabii mesele sadece tesadüfle veya tabii sebeplerle izah edildiği takdirde... Yoksa külli bir iradenin, hakimiyeti bir kasta binaen bir tarafa vermiş olması halinde manzara çok daha değişik bir hal alabilir. Ve nitekim almıştır da.

Bugüne kadar yapılan sayısız araştırmalarda, bir tek «sağ elli» proteine rastlanmamıştır. Cansız dünyada her iki cinsten amino asid bulunduğu halde, en basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün bitki ve hayvanlarda proteinler sadece sol elli, yani L-amino asidlerinden teşkil edilmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere D-amino asidlerinden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asidleri derhal bozmuşlar, bazı hallerde yeniden L-amino asidleri şeklinde inşa etmişlerdir.

İlim, bu hadiseyi izah edecek hiçbir sebep bulamamıştır. Tam tersine, bunun böyle olmaması için kâfi derecede sebep bulunduğu bilinmektedir. Bir defa, cansız tabiatta, L-amino asidleri kadar D grubundan da amino asid bulunmaktadır. İkincisi, her iki gruptan da amino asidler, yekdiğeriyle mükemmelen birleşme yapabilmektedirler. Öyleyse bütün canlı organizmalarda, sadece bir grubun protein teşkil edebilmesini kim nasıl izah edebilir ?

Yeniden 400 amino asidli proteine dönelim. Bu amino asidlerin yarısının L, yarısının da D grubundan olması en fazla ihtimal dahilinde olan şıktır. Bütün amino asidlerin sadece bir gruptan seçilmesi ihtimalini de tesadüfle hesaplamaya kalkarsak, 120 sıfırlı korkunç bir rakam karşımıza çıkar. (Her amino asid 2'de 1 ihtimalle L grubundan olacağına göre, 2'nin 400'üncü kuvvetini almamız gerekir ki, bu da yaklaşık 10120 eder.) Bir de bunu bütün canlılardaki bütün proteinlere uzatmaya kalkarsanız, hesap bütün bütün içinden çıkılmaz hal alır. Ve artık evrim teorisinin, hayat mucizesinin diğer cephelerinde olduğu gibi bu cephesinde de söyleyecek bir sözü kalmaz. İşte Sovyetler Birliği İlimler Akademisinin ileri gelen biyokimyacılarından birinin, S. E. Bresler'in itirafı:

Canlı dokularda bu topyekûn ayrılığın nasıl başladığı bir muammâdır. Bu fevkalâde hadisenin, hayatın başlangıcı sırasında meydana gelen son derece nadir ve çok geniş kapsamlı tesadüflerin eseri olabileceği yolunda spekülasyonlar ileri sürmekten başka birşey yapamayız. (James F. Coppedge, Evolution : Possible or Impossible?, s. 67.)

Evet, «spekülasyonlar ileri sürmek»... Kanaatimizce evrim teorisinin en güzel tarifi de bu üç kelimeden ibarettir !

Evrimciler de tesadüfü ihtimal dışı sayıyor!

Yaptığımız ihtimaliyet hesaplarında hayatın «evrim»inden hiç söz etmedik. Hatta hayatın başlangıcına gelmeye de fırsat bulamadık. Sadece, hayatın meydana gelebilmesi için gerekli olan proteinlerden birkaç iptidai cinsi tesadüfün nasıl ortaya çıkarabileceği hesapları etrafında dolaştık, durduk. Yine de hesaplarımız, trilyonlarca adet kâinata sığmadı...

Muhal farz, bu hesapları bir yana bıraksak da, hayat için gerekli olan proteinlerin kendiliklerinden her nasılsa ortaya çıkıvermiş olduğunu kabul etsek, mesele halledilmiş sayılır mı ? Farz edelim ki bir buzdolabını teşkil edecek parçalar, bir mühendisin müdahalesi olmaksızın kendiliklerinden meydana gelivermiş olsun! Bu parçalardan bir buzdolabı çıkarmak için yine de bir usta eline ihtiyaç vardır.

Kaldı ki, buzdolabını teşkil edecek parçaların ortaya çıkışı sırasında da, mutlaka buzdolabının bir bütün olarak göz önünde tutulması gerekir. İmal edilecek her bir parça, bir diğeriyle âhenk teşkil edecek, diğerine yardım edecek ve birbirinin fonksiyonunu aksatmayacak bir tarzda yapılmalıdır. Buzdolabı kapağının yerini bir otomobil kapısı, bir parçanın yerini radyo hoparlörü, başka bir parçanın yerini çamaşır makinesinin santrifüjü alırsa ortaya hiçbir şey çıkmaz! En basit bir canlının vücudu ise buzdolabının yapısından çok daha komplekstir. En küçük bir parçasını maksada uygun ve işe yarar bir şekilde inşa edebilmek için, vücudun bütününü göz önüne almak icab eder. Bir tek basit proteinin yapısını göz önüne alamayan tesadüf, nasıl olur da bütün olarak bir canlı vücudunu, ve nihayet yeryüzünü şenlendiren milyonlarca cins ayrı ayrı canlı varlıkların vücut yapılarını hedef olarak alıp o hedefe doğru sağlam ve emin adımlar atabilir ?

Hayatı tesadüfle izah etmeye meraklı olanların en ileri gidenleri bile zaman zaman bu konuda tesadüfün içine düştüğü aczi itiraf etmekten kendilerini alamamaktadırlar. İşte, zamanımızda evrim teorisinin başlıca şampiyonu olarak bilinen komünist bilim adamı Oparin'in kendi ifadesi :

Her biri muayyen şekillerde ve kendisine has bir tarzda dizilmiş bulunan ve binlerce karbon, hidrojen, oksijen ve azot atomu ihtiva eden bu maddelerin [proteinlerin] en basiti bile son derece kompleks bir yapı arz etmektedir. Proteinlerin yapısını inceleyenler için bu maddelerin kendiliklerinden bir araya gelmiş olmaları, Romalı şair Virgil'in meşhur «Aeneid» şiirinin etrafa saçılmış harflerden rasgele meydana gelmiş olması kadar ihtimal dışı gözükmektedir.
(A.I. Oparin, Origin of Life, s.132-3.)

Proteinlerin en basitinin bile kendiliğinden ortaya çıkmış olmasını bu kadar ihtimal dışı gördüklerini itiraf edenlerin, buna rağmen sadece bir proteinin değil, binlercesinin de değil, her biri harikulâde bir âlem olan milyonlarca canlı vücudunun meydana gelişini halâ tesadüfle izah etmek için çırpınışlarına mana vermek kolay olmasa gerek...

Evrimciler bir noktayı hatırlarına getirmemekte, veya dikkatlerden saklamak için itina göstermektedirler : tesadüfün şuuru olmadığı gibi, elinde bir modeli de yoktur. Yeryüzünde hayatın yaratılmasından önceki devri hayalimizde canlandırmaya çalışalım. Bunu başarabilmek için, herşeyden önce bugünkü bilgilerimizin tamamını yok farz etmemiz gerekecektir. Ortada sadece güneş, hava, su ve kara var... Etrafta bir tek canlı yok, hatta «hayat» mefhumunun kendisi dahi yok...

Önümüzdeki cansız elementlerin ve bileşiklerin bir araya belli bir nizam altında geldikleri takdirde hareket eden, çoğalan, çevreyi tesiri altına alan, yiyen, içen, kendi enerjisini üreten, yürüyen, koşan, uçan, öten, konuşan, düşünen, birbirleriyle münasebetler kuran, hisseden, acı çeken, sevinç duyan varlıklar haline gelebileceğine dair en küçük bir fikrimiz, etrafımızda en küçük bir örnek yok... Kendimizi cansız, fakat deha sahibi (!) bir varlık yerine koysak, bu şartlar altında bir hayat mefhumu icad edebilir miydik ?

Kainatın en üstün ve akıllı varlığı insanın, bunca zekâsına rağmen yapabildiği herşey, meydana getirebildiği her eser, temelde taklit esasına dayanmaktadır. En mükemmel radarlarımızın çok daha mükemmelleri, birçok akılsız hayvanın vücudunda milyonlarca senedir işlemektedir. Bir Fantom uçağı, serçe kuşunun yanında son derece iptidai ve hantal bir âlet olarak kalmaktadır. Voyager füzelerininkinden çok daha mükemmel ve başdöndürücü bir seyahati, üzerinde yaşadığımız dünya 5 milyar seneye yakın bir zamandır sürdürmektedir.

İnsan gibi akıl sahibi bir canlı, önünde model olmaksızın herhangi bir iş başaramazken, tesadüf dediğimiz ve yalnız hayat değil, varlık sahibi dahi olmayan bir meçhul mefhum, nasıl olur da yoktan bir «hayat» mefhumunu icad eder, o mefhumu madde üzerinde tatbik edebilecek planları yapar ve gerçekleştirir ?

İnsan dehasının dahi icat etmekten âciz kaldığı bir mefhumu şuursuz tesadüfün yoktan var ettiğini iddia edebilmek için, insanın en azından tesadüf kadar şuurdan mahrum olması lâzımdır. Sonra iş sadece hayat mefhumunu icat etmekle de bitmez. Cansız maddelerin, hayata zemin hazırlayacak bir şekilde tanzim edilmeleri gerekir ki, bu konuda da kör tesadüf, önünde hiçbir örnek olmaksızın çalışmak zorundadır.

Mesele bu kadarla da bitmez : çiçekten sineğe, balıktan insana kadar milyonlarca cins canlının her birine, kendine has bir vücut modeli lâzımdır. Bu modellerden de her birinin yerine göre, kendisine münasip gözü, kulağı, burnu, solungacı, ağzı, kolu, kanadı, eli, ayağı, tüyü, kılı, saçı, iç ve dış organları olmalıdır. Yine iş bitmez: yunus balığının radara, yarasanın sonara, okyanus diplerindeki balıkların elektriğe, bülbülün tatlı nağmelere, gülün şirin bir yüze, insanın (evrimciler hariç !) düşünen bir kafaya, yavruların anne şefkatine ihtiyacı vardır. Kim bu ihtiyaçları vaktinden önce görüp tedbirini alacak ?

Tesadüf mü, tabiat mi, cansız ve şuursuz madde mi ?

Tesadüfün bir proteini bile imal etmekten âciz kaldığını gördük. Tabiatın da ondan imtiyazlı bir durumu yoktur. Üst tarafı, tabiat dediğimiz şey, kâinatta cereyan eden ve sonsuz bir ilim ve hikmet Sahibinin eseri olan kanunlardan başkası değildir. Bir ceza kanununun kendi kendine meydana gelip suçluyu kendi kendine yakalayarak cezalandırdığını iddia eden bir kimseye rastlamadığımız halde, tabiat kanunlarının kendiliğinden var olarak canlı bir dünyayı kendiliğinden var ettiğini, hem de ilim adına iddia edebilenlere rastlamakta güçlük çekmiyoruz. Ne kadar garip! Böylelerini, bir hesap makinesinin kullanma talimatını hesap makinesinin mühendisi zanneden divanelere benzetmek hiç de mübalağa olmayacaktır.

Geriye kalıyor, hayatı yaratan ilim ve hikmetin, cansız ve şuursuz maddede saklı olabileceği ihtimali. Bu konuda da fazla söz söylemeye hacet yoktur. Anadan doğma kör bir adamın fotoğraf makinesini icat etmesini nasıl muhal görüyorsak maddenin de kendisi kör olduğu halde göz gibi dünyanın en muhteşem kamerasını teşkil edebilmesi, hissetmediği halde hisseden varlıklar kurabilmesi; işitmediği, konuşmadığı, düşünmediği halde işiten, konuşan ve düşünen yaratıklar meydana getirebilmesi, kendisi hayattan mahrum olduğu halde hayatı icat ve inşa edebilmesi de en az o kadar «imkansızın da imkansızı» karşılanmalıdır. Bu imkansız hakikati kabul etmenin günümüzdeki adı «bilimsellik» de olsa, mahiyeti cehaletten başka bir şey değildir.

Hazreti İbrahim devrinin putperestleri bile, boynunda asılı baltayı gördükleri halde, büyük putun küçük putları parçalamış olduğuna inanmayacak kadar «akıllı» idiler. Bugünkü evrimciler ise, kâinat dolusu maddenin hayatı yaratıp evrimlerden geçirecek kadar ilim ve kudret sahibi olduğuna inanmayı marifet sandıkları gibi, icat ettikleri hurafeye inanmayanları gerilikle, çağdışılıkla, yobazlıkla suçlayabilecek kadar cüretkâr ve mütecavizdirler !

Delil peşinde koşan bir teori

Mutasyonlar

Darwin'in ortaya attığı evrim teorisi ile Lamarck'ın evrim teorisi arasındaki farkı şöylece özetleyebiliriz: Lamarck, canlılarda evrimin ihtiyaçlar karşısında meydana geldiğini ileri sürüyordu; Darwin ise evrimi tamamen tesadüfle izah etmektedir. Tesadüfün ihtiyaca bu kadar uygun şekilde nasıl işleyebildiği sorusunu ise Darwin «tabiî ayıklama» ile izah ettiğini sanmaktadır. Yani ihtiyaca uygun olmayan değişiklikler zamanla elenmiş, geriye uygun olanlar kalmıştır.

İçinde yaşadığımız âlemin işleyişinden büsbütün habersiz bir kimse için bu izah tarzı akla yatkın gelebilir. Mesela bir akvaryumun içine bir balık, bir kedi ve bir kuş atsak, birkaç dakika içinde kedi ile kuş ölür ve geriye sadece balık kalır. «Tabiî seleksiyon« hükmünü icra etmiş, «kötüleri» ayıklayıp «iyiyi» yerinde bırakmıştır. Fakat tabii seleksiyona bu fırsatı vermek için önce elimizde akvaryum, su, balık, kedi ve kuşun bulunması gerekir. Gemiyi yüzdürmek için önce denize ihtiyacımız olduğu gibi, tabii seleksiyon adı verilen mefhumun (eğer var ise !) işlemesi için de önce elde hazır bir canlılar dünyasının mevcut bulunması şarttır. Evrim teorisi, geçerliliğini ispat edebilmek için işe baştan itibaren başlamak zorundadır. Oysa bir asırdır evrimciler tamamen ters yoldan hedefe varmaya çalışmaktadırlar. Evrim teorisini, bu cephesiyle, gökyüzünde muallakta duran (!) bir kule tepesine benzetebiliriz. Evrim teorisi, önce «tabii seleksiyon« adlı bu kule tepesini inşa etmiştir. Arkasından bu tepenin altına bir kaide gerektiği anlaşılmış ve «mutasyon« fikri ortaya atılmış ve sıra en sonra temele gelmiştir. Bir asırdır nasıl bu temelin kurulması için çalışılmakta, hayatın nasıl olup da tesadüfen ortaya çıkıverdiğini izah edecek formüller araştırılmaktadır.

«Evrimin henüz çözülemeyen sırları», «evrimin en karanlık noktası», «evrimin henüz izah edilemeyen cepheleri» gibi ifadelere, evrimcilerin yazılarında, tahmin edeceğinizin çok üzerinde bir sıklıkla rastlanmaktadır. Basit bir muhakeme ile, bu kurnazlığın altında yatan maksadı keşfetmek ve bu «henüz» çözülemeyen sırların, «çözülenlerden» çok daha fazla hayati önemi haiz bulunduğunu görmek mümkündür. Güya bir nal bulunmuş, geriye üç nal ve bir at gibi «basit» birkaç teferruat kalmıştır. Bu kadar basit ve ufak teferruat da, evrim teorisi gibi «kesinlik kazanmış», «ilmiliği ispatlanmış» (!) bir teoriye ne zarar verir !

İbret verici bir gayretkeşlik nümunesi karşısındayız herşeyi yaratan sınırsız ilim ve kudret sahibi bir Allah'ın varlığına kâinat dolusu delil varken, bu deliller ısrarlı bir şekilde bir kenara itilmekte, gözler bu delillere karşı inatla kapatılmakta; buna mukabil kâinatı tesadüf, tabiat gibi şuursuz ve varlıksız mefhumlarla izah edebilmek için aklın almayacağı derelerden su getirilmeye çalışılmakta, binlerce sene öncesinin putperestlerini bile güldürecek hurafeler ilim etiketi altında «yutturulmak» istenmektedir. Gökyüzündeki güneşi görmeye yanaşmayanlar, bir su damlasında güneşin aksiyle değil, bizzat var olduğuna deliller araştırmakta, takılıp kaldıkları yerleri ise «Bu da henüz çözülememiş bir sır» diyerek geçiştirdiklerine inanmaktadırlar !

Evrimcilerin «tabii ayıklama» fikrine ne derece taassupla bağlandıklarını ve her şeyi bu mefhumla izah edebilmek için ne kadar muhakemesiz hareket ettiklerini, Darwin'in şu sözlerinde açıkça görebiliyoruz :

Tabii seleksiyon kanunu artık keşfedildiği için [şeyhin kerameti kendinden menkul !], evvelce bana çok kuvvetli gelen, tabiatin bir plan neticesi var olduğu fikri çürütülmüş olmaktadır.
(Francis Darwin (Ed.), The Autobiography of Charles Darwin and Selected Letters, s. 63.)

Darwin'in büyük bir buluş olarak ilân ettiği tabii seleksiyon, olmayan birşeyi ayıklayamaz. Daha önceden canlı türlerinin, hem de bugünkünden çok daha fazla sayıda mevcut olması gerekir ki, tabiî seleksiyon bunlar arasında ayıklama yapsın ve geriye, bugün mevcut olanlar kalsın... Canlı türlerinin ilk defa ortaya çıkışı konusunda ise evrim teorisinin tam bir iflâsa mahkûm olduğunu, daha önce yaptığımız «bol sıfırlı» hesaplarla gördük. Kainatın ömrü boyunca bir tek proteini inşa edemeyen evrim teorisinin bu «henüz çözülemeyen sırrını» keşfetmek ve bir proteinden trilyonlarca defa daha kompleks hesapları gerektiren en basit bir canlıyı izah etmek için kaç tane kâinat ömrüne ihtiyaç olduğunu, artık hayal gücünüze havale ediyoruz. Biraz da bu boş temel üzerine kurulan hayalî kule gövdesine, mutasyonlara göz atalım.

Darwin'in evrim teorisi, canlılardaki farklılaşmaların mutasyonlar vasıtasıyla meydana geldiğini ve tabiî seleksiyonun böylece ortaya çıkan canlı türleri üzerinde hükmünü icra ettiğini ileri sürmektedir.

Mutasyonlar, DNA'lardaki şifre ve kodlarda «tesadüf, yanılma veya yanlışlıkla» meydana gelen değişikliklerdir. Hücre çekirdeğinde, irsi karakterleri ihtiva eden kromozomlarda bulunan DNA'larda tesadüfen bir hatanın vuku bulmasıyla mutasyonların meydana geldiğine inanılmaktadır. Meselâ kozmik işınlar, X ışınları, hararet gibi bazı sebepler DNA'lardaki molekül sıralanışında birtakım değişikliklere sebep olmakta, bu değişiklikler neticesinde ayrı ayrı cins canlılar ortaya çıkmaktadır !

Bir uçağı makineli tüfekle taradığımızı düşünelim. Kurşunlardan bir ikisi de motora isabet etmişse, uçağın düşmesi büyük ihtimal dahilindedir. Evrim teorisine göre bunun tersi olmakta, motor daha mükemmelleşmekte ve jet uçağı, süpersonik uçak olmaktadır.

Daha önceki bölümlerde bahsini ettiğimiz DNA molekülleri ise, jet motoruyla da, dünyanın en mükemmel bilgisayarlarıyla da mukayese edilemeyecek kadar kompleks ve mükemmel yapıya sahiptirler. Bunlarla rasgele oynayarak bir hücrede yeni bir enzim meydana getirmek, bir inekte kanat çıkarmak, bir solucanda belkemiği teşekkül ettirmek mümkün değildir. Böyle rasgele oynamaların ârızalara yol açmaktan başka bir işe yaramadığı laboratuar deneyleriyle de ispatlanmıştır. Mesela sirke sineği (drosophilia melanogaster) yıllarca laboratuarda radyasyona tâbi tutulmuş; neticede yeni sinek türleri değil, sadece göz rengi, vücut rengi değiş- miş, çelimsiz, hastalıklı, kesik kanatlı sirke sinekleri ortaya çıkmıştır.

Canlılar âlemindeki değişiklikleri mutasyonlara dayanarak açıklamaya kalkmanın akıllıca bir iş olmadığını görmek için uzak derelerden su getirmeye hiç lüzum yoktur. Etrafımızdaki hangi canlıya baksak, bu canlı vücudunun bir kaza neticesi bu hali almış olamayacağına dair hesaba gelmeyecek kadar çok delil buluruz. Karıncayı ele alalım.

5 binden fazla cinsi tesbit edilmiş olan karınca, yeryüzünde en bol bulunan böcektir. Bütün olarak vücut yapısı bir yana, karıncanın sadece antenlerinin dahi genetik şifrelerde meydana gelen kazalar sonucu çıkmış olabileceğini düşünmek cinnetten başka birşey değildir. Karıncanın antenlerini koparırsanız, tabiattaki en üstün içtimaî düzen olan karınca cemiyetinden eser kalmaz. Zira hayvanın duyu organları olarak hemen bütün ihtiyaçlarını bu bir çift anten karşılamaktadır. Antenler ve sair vücut organlarından başka, karıncanın yaşayış tarzı, bir karınca cemiyetinin kuruluş ve işleyişi ise, evrim teorisinin binlerce yıl uğraşsa izah edemeyeceği kadar harikulâdeliklerle doludur. Bir tek ana kraliçeden meydana gelen binlerce yavru karıncanın daha dünyaya gözlerini açar açmaz kendi aralarında teşkilâtlanıp görev bölümü yaparak bir anda mükemmel bir cemiyet kuruvermelerini evrim açısından açıklamaya imkân yoktur. Bu mükemmel düzeni genetik kodlara bağlayanlar, kodların böyle muhteşem bir neticeyi hedef alacak şekilde ve misilsiz bir maharetle tanzim edilmiş olması karşısında hayranlıklarını takdim edecek bir yer bulmakta güçlük çekmeyecekler mi?

Dahası var: karıncanın 5 bini aşkın cinsinden her biri, kendisine mahsus bir sahada, insanları imrendirecek bir şekilde ihtisaslaşma göstermektedir. Tarım ve hayvancılıkta karıncaların pek çok dâhiyâne usulleri milyonlarca senedir tatbik etmekte olduklarından belki de Darwin'in haberi yoktu; fakat yakın zamanların araştırmaları, bu konuda pek çok hayret verici müşahedeler ortaya çıkarmıştır. Bir misalini verip geçelim.

«Parasol» adlı bir cins karıncanın işi, ağaç yapraklarını kesip yuvasına taşımaktır. Hayvan bu yaprakları yuvada iyice çiğneyerek sünger haline getirir ve özel odalarda depolar. Yalnız bu depolama işleminin bir inceliği vardır : yaprakların yüzde 60 rutubet ve 25 derece sıcaklıkta muhafazası gerekir. Bunun için, yapraklar sıcaklık kontrolünü mümkün kılacak bir şekilde, aralarında muntazam boşluklar bırakılarak depolanır. Eğer toplanan yapraklar fazla kuru ise, bir geceliğine yuva dışında bırakılarak nemlendirilir; fazla nemli ise gündüz güneşte kurutulur. Bu arada beklenmeyen bir yağmur gelirse, ıslanmış yapraklar bir yana atılır ve yeniden yaprak toplama işlemi başlar.

Karıncanın bütün bu işleri neden yaptığını da söyleyelim. Yer altında uygun şartlar altında bekletilen yapraklar arasından bir müddet sonra mantar yetişecek ve karınca narince yetiştirdiği bu mantarları yiyecektir. Karınca, mahsulü alabilmek için en uygun şartları sağlamaya çalışmaktadır!

Binlerce karınca cinsinden sadece bir tanesi olan yaprak kesici karınca, insanın dünyaya gelişinden milyonlarca sene önce de bu ince sanatını maharetle icra ediyordu. Beyninin çapı bir milimetreyi bile bulmayan hayvancık, nasıl bu düzeni kurdu, insanın yüzyıllarca uğraşmadan sonra ancak keşfedebildiği ziraat mesleğinin inceliklerine nasıl vakıf oldu?

Bu sorunun cevabını tesadüflerde veya karıncanın kendi «dehâsında» aramak mümkün olmadığı gibi, mutasyonlarda aramaya da--eğer akıl ve haya ölçüleri içinde kalacaksak-- imkân yoktur. Fosil incelemeleri, on milyonlarca sene öncelerine ait karıncaların bugününkünden farklı olmadığını ortaya çıkarmıştır. Muhal farz, karıncaların başka bir hayvandan mutasyonlar yoluyla geliştiğini bir an için tasavvur etmek istesek bile, sadece vücut yapısını ilgilendiren böyle bir faraziye, ne karıncanın muhteşem cemiyet düzenini izah etmeye yeter, ne de binlerce cins karıncanın akıllara durgunluk veren ihtisaslaşmalarını..

Tekrarlayalım : mutasyonlar, evrim teorisinin açığını kapatmak için sonradan vurulmuş iğreti bir yamadan ibarettir. Herhangi bir ilmi teoriden beklenecek şekilde delilden neticeye doğru gitmek, Darwin'in teorisinde takib edilen yol değildir. Bu teoride «evrim» peşin bir hüküm olarak kabul edilmekte, arkasından bu hükmü doğrulayacak «deliller» aranmaktadır. Bu hakikatin bizzat ev- rimciler tarafından da itiraf edildiğini belirtmeden geç- meyelim. Bunlar da taraftarlığını yaptıkları evrim teorisini «delil peşinde koşan bir teori» olarak vasıflandırmaktan geri kalmamaktadırlar." (Nigel Calder, The Life Games, s. 90)

Fakat yama iğreti durmaktadır ve evrim teorisinin açığını kapatmaktan âcizdir. Tam tersine, sadece mutasyon fikrinin akıl ve ilim süzgecinden geçirilmesi bile böyle bir «delil» üzerine bina edilmeye kalkılacak herhangi bir teorinin iflâsa mahkûm olduğunu gösterecektir.

Her şeyden önce, evrimcilerin anladığı manâda mutasyonların gerçekten cereyan etmiş olduğuna veya olabileceğine dair hiçbir delil ortaya konabilmiş değildir. Açıkçası, evrim teorisinin «delili» de kendisine halâ delil aramaktadır. Evrimciler, ihtimaliyet hesaplarına dayanarak, hemoglobinin her 100 milyon senede 8 mutasyon geçirmiş olabileceğini söylemektedirler. Oysa aynı ihtimaliyet hesaplarını, hemoglobinin meydana gelişi için kullanmaya yanaşan hiçbir evrimci görülmemiştir. Evrim teorisine geçerlilik kazandırma gayretlerinin ilim ahlâkıyla sınırlı tutulmadığını da buradan görüyoruz. Matematik hesaplar bile ancak arzu edilen neticeyi ortaya çıkarmaya aday olduğu zaman kullanılmakta, teoriyi iflâs ettireceği aşikâr olan yerlerde ise yanına bile yaklaşılmamaktadır. Günlük politikada sık sık rastladığımız bu tür davranışların, evrim teorisi bahis konusu olduğu zaman ilim dünyasında da kıtlığı çekilmemektedir.

İkinci olarak, mutasyon adı verilen genetik kodlardaki tesadüfi değişmelerin fayda değil, zarar getirdiği ve canlı vücudunu mükemmelliğe değil, ölüme doğru götürdüğü ilmî araştırmalarla da sabit olmuştur. Bir vida sebebiyle uçakların düştüğüne şahit oluyoruz, ama herhangi bir imalât hatasının daha üstün vasıflı bir uçak çıkardığına hiç rastlanmamıştır. Tıpkı bir kitaptaki tashih hatalarının, kitabı daha mükemmel hale getirdiğine rastlamadığımız gibi... Bu da yine evrimcilerin bizzat tasdik etmekten kendilerini alamadıkları bir hakikattir. Bunlardan birinin kendi ifadesiyle, «iş gören moleküllerde fazla sayıda değişiklik öldürücü tesir icra etmektedir.» (A.g.e., s. 90) Ne var ki bugün etrafımızda çok sayıda değişik canlı türleri görebilmemiz için geçmişte mutasyonların fevkalâde süratli bir şekilde işlemiş olması gerektiğini söyleyenler de yine evrimcilerden başkası değildir.

Daha da önemlisi, bir mutasyonun mevcut olmayan bir organı hiçbir zaman var edemeyişidir. Bir sürüngenin kuş haline gelebilmesi için dahili vücut yapısında (dolaşım ve solunum sistemleri, kemik teşkilâtı gibi) geniş çapta, ince ve girift değişikliklere ihtiyacı olduğu kadar, kendisinde mevcut olmayan kanat, tüy, gaga gibi yepyeni organlara da ihtiyacı vardır. Mutasyonlar bu ihtiyacı nasıl karşılar; kanatların, tüylerin, gaganın biçimini ve işleyiş tarzlarını planlayıp bu organları nasıl inşa eder, olmayan modeller üzerine nasıl iş görebilir?

Bu suallere cevap vermeye çalışırken, modern evrim teorisi Lamarckiz'me dönüş yapmak zorunda kalmakta ve çoktandır rafa kaldırılmış bir düşünceyi, yeni bir etiketle tekrar önümüze sürmektedir. İşte evrimcilerin bu soruya cevabı :

Tırtılların hücumuna uğrayan bir bitki, bu böcekleri kendisinden uzaklaştıracak kimyevi maddeler veya zehirler imal eden bir sistem geliştirebilir. Buna karşılık tırtıllar da bu bitkilerden korunmanın veya kimyevi savaşı kazanmanın yollarını bulup geliştirebilirler. Daha başka durumlarda da bitkiler ve böcekler birlikte, işbirliği yolları geliştirebilirler. Böylece bir çiçek, tohumunu böceklere taşıtabilmek için kendisini böceklere belli eder ve onları nektarla besler. (A.g.e., s. 64)

Lamarck'ın söyledikleri de esas itibarıyla bundan farklı şeyler değildi. Ona göre ihtiyaçlar karşısında fazla kullanılan uzuvlar zamanla gelişerek değişik canlı türlerinin ortaya çıkmasına yol açıyordu. Modern evrim teorisi ise, tesadüfle başı derde girdiği yerde yine Lamarckizmin ihtiyaç prensibine başvurmakta ve bu defa yeni özelliklerin ihtiyaçlar karşısında, genetik kodlardan başlamak üzere ve yoktan inşa edildiğini ileri sürmektedir.

Fakat evrim teorisinin anlattığı mutasyonlar, tesadüf ve ihtiyacın işbirliğiyle de elde edilebilecek bir netice değildir. Bu iş için bir de sınırsız bir dehâ gerekir ki, yukarıdaki ifadelerden de takib ettiğimiz gibi, evrimcilerin elinde, bu dehâyı bitkilerde ve böceklerde aramaktan başka çare yoktur. İnsanlar haşere öldürücü ilâçlar imal edebilmek için yüzyılların tecrübelerine ve büyük tesislere muhtaçken, bitkilerin herhangi bir akla ve şuura sahip olmaksızın bu işi mükemmelen gerçekleştirmiş olmaları garip değil midir? Her bir böcek ve bitkide insan zekâsını milyonlarca sene geride bırakan bir deha ve kimyagerliğin mevcudiyetini peşin olarak kabullenmeksizin evrimcilerin bu görüş açısını benimsemeye imkân yoktur. Misal olarak, «kalkık kuyruk» (rove beetle-Ocypus olens) adıyla bilinen bir böceğin imal ettiği iki ilâca göz atalım.

Böcek bu ilâçları karınca yuvasına girebilmek için imal eder. Niyeti yuvaya girdikten sonra orada beslenmek ve karıncalarla bir arada yaşamaktır. Fakat karınca yuvasının girişindeki nöbetçiyi «atlatmak» hiç de kolay iş değildir. Nitekim kalkık kuyruk da karıncayı atlatmaz, fakat kendine hizmet ettirir! Bu iş için böcek, önce yuva girişine yaklaşır yaklaşmaz, daha nöbetçinin kendisine hücum etmesine fırsat vermeksizin, karnının ucundan salgıladığı bir damla ilâcı yere bırakır. Nöbetçi karınca bu bir damla ilâcın tadına bakar bakmaz davranışı değişir, düşman iken dost oluverir. Çünkü ilâç teskin edici bir ilâçtır ve tesiri de son derece süratlidir. Bundan sonra böcek, karıncaya ikinci ilâcını da verir. Ona, karnını yalatır. Karnının iki yanındaki guddelerden salgılanan bu ikinci ilâcın özelliği ise, hipnotize etmesidir. Gerçekten de ilâcı alan nöbetçi karınca sadece böceğe dost olmakla kalmaz, onu çenesiyle tutup kaldırdığı gibi doğru yuvanın içlerine, böceğin istediği yere götürür. Böcek de bu arada, taşınmada kolaylık sağlamak için yuvarlanıp top haline gelmeyi ihmal etmez!

Böceğin, sadece karıncaya böyle bir oyun oynaması fikri dahi aşikâr bir zekâ eseridir. Bu fikri gerçekleştirmek ise, çok daha fazla şeylere ihtiyaç gösterir. Karıncanın vücudunda istenen tesiri yapabilecek bir ilâcın formülünü çıkarabilmek için önce karınca vücuduna hakkıyla vakıf olmak gerekir. Sonra o ilâcı imal edebilecek bir fabrikayı diğer böceğin karnında yerleştirebilmek için ise çok daha fazla bilgiye ve maharete ihtiyaç vardır. Demek ki her iki hayvanın vücuduna birden vakıf olamayan birisi, akıl ve şuur sahibi olsa bile böyle bir tedbiri gerçekleştiremez!

Evrim Teorisinin «Şuursuz İlahı» Doğal Seleksiyon

Tabiî seleksiyonu Darwin ve ondan sonra gelenler, «canlılarda meydana gelen faydalı değişiklikleri muhafaza edip zararlıları ayıklamak» şeklinde tarif etmektedirler. Daha önce de temas ettiğimiz gibi, tabiî seleksiyon adı verilen mefhumun, işleyebilmek için meydana gelmiş değişikliklere ihtiyacı vardır. «Faydalı değişmeler olmaksızın tabii seleksiyon hiçbir şey yapamaz» (Charles Darwin, The Origin of Species, s.132) derken, Darwin de bu ihtiyacın farkındaydı. Fakat tesadüfe bağlı değişmelerin, faydalı olarak vasıflandırılsalar bile, tek başlarına hiçbir iş başaramayacakları da aşikârdır. Bir türün bir başka türe değişebilmesi, bir canlının farklı bir vücut yapısı kazanabilmesi, yeni ve değişik organlara kavuşabilmesi için, değişmelerin bir hedefe yönelmiş ve birbirini tamamlayacak şekilde meydana gelmesi gerekir. Türlerin Menşei adlı kitabından aşağıya aldığımız satırları yazarken Darwin bu ihtiyacın farkında gözüküyordu:

"Doğan yavruyu ana-babasından ayıran küçük farkların sebebi ne olursa olsun (ki bunların herbirinin bir sebebi olmalıdır), böyle farklardan faydalı olanlarının tabii seleksiyon yoluyla birbiri üzerine eklenmesidir ki, önemli yapı değişmelerini ortaya çıkarmıştır." (A.g.e., s. 203-4)

Önce bu ifadelerdeki «faydalı farklar»ın altını çizelim, Tabii seleksiyon «faydalılık» esası üzerine işlemek zorundadır; bu kriteri elinden aldığınız takdirde ne yapacağını bilemez. Öyleyse canlı vücudunda meydana gelen her bir farklılaşmanın bir önceki durumdan daha istifadeli bir hal ortaya çıkarması gerekir ki, bu fark muhafaza edilsin ve üzerine yeni farkların ilâve edilmesini beklesin. Meselâ yarı yarıya gelişmiş bir gözde meydana gelecek bir farklılaşma, gözü yüzde 51 verimli hale getirmeli, arkasından gelecek fark bu oranı yüzde 52'ye çıkarmalı ve değişmeler birbirine aynı istikamette böylece eklenmelidir.

Eğer grafikte inip çıkmalar cereyan ederse, gözün de tabii seleksiyonun hışmına uğraması kaçınılmaz olacaktır.

Oysa bugün kompleks sistemler hakkında sahip olduğumuz bilgi, böyle bir sistemde böyle yavaş ve küçük değişikliklerin mümkün olmadığını göstermektedir. Bir radyo modeline, bugün bir lamba, seneye bir tel parçası, bir sene sonra daha başka bir cihaz eklemek suretiyle uzun seneler sonra nihayet daha iyi bir model belki elde edebiliriz, ama bu safhaların her biri, tek başına radyoyu daha iyi bir model yapamaz. Daha iyi bir model elde edebilmek için, bütün değişiklikleri bir anda yapmak mecburiyeti vardır. Eğer radyo modeline yaptığımız şeyi bir canlı vücudunda denemeye kalksak, Darwin'in tabii seleksiyonu hemen devreye girer ve oyunun sonunu beklemeksizin, canlı vücudunu hayat sahnesinden siliverir!

Gerçi Darwin, teorisindeki bu gediği de biraz olsun fark edebilmiş ve aynı kitabının başka yerlerinde, «başlangıçta hiçbir faydası olmayan farklılaşmaların da muhafaza edildiğini» ve böylece, tek başına canlıya bir fayda sağlamayan değişmelerin, birike birike işe yarar bir farklılaşma doğurduklarını söylemiştir.(A.g.e., s.232) Bu suretle faydası olmayan, ama zararı da dokunmayan değişmeler tabii seleksiyonun pençesinden kurtarılmak istenmektedir.

Darwin'in meseleyi bu kadar kolaylıkla izah ettiğini sanması, bir bakıma, 19'uncu yüzyılın canlı vücudu hakkında bugüne nispetle çok az bilgi sahibi olmasıyla açıklanabilir. Zira, tabiatperest muasırları gibi Darwin'in de gözünde konu o kadar basittir ki, «aşırı miktarda değişmelere ihtiyaç yoktur. İnsanlar, herhangi bir hedefe müteveccihen küçük değişiklikleri birbirine ekleyerek büyük neticeler elde edebildiklerine göre, insanla mukayese edilemeyecek kadar geniş zamana sahip olan tabiat da aynı şeyi çok daha kolaylıkla yapabilir.»(A.g.e., s.132)

Gerçekten «az miktarda» değişikliklerin bir işe yarayıp yaramayacağına ve tabiatın «kolaylıkla» bu işin altından

kalkıp kalkamayacağına da bir göz atalım.

Darwin'den bu yana çok şey değişmiş, elde edilen yeni bilgiler karşısında evrimciler bile, bu teorinin «az miktarda» değişiklikler üzerine bina edilemeyeceğini itiraf etmekten kaçınamaz olmuşlardır. Japonyalı bilgin Motoo Kimura, yalnız insanda, her birkaç senede bir molekülün yeni ve devamlı bir farklılaşmaya uğraması gerektiğini hesaplamıştır. Ünlü İngiliz asıllı genetik bilgini John Burdon Sanderson Haldane'in (1892-1964) hesaplarına göre ise insan nesli, ancak 1000 senede bir molekül değişikliğine dayanabilir. Daha süratli bir değişme, «tabii seleksiyon» sebebiyle insan neslinin tükenmesinden başka bir netice doğurmayacaktır. Oysa evrim teorisi, bundan çok daha süratli mutasyonlara muhtaçtır. Görülüyor ki, tabii seleksiyonun faydalı olmayan, ama zararlı da olmayan değişiklikleri yerinde bırakması bile Darwin'i haklı çıkarmaya yetmemektedir. Mutasyonların, evrimcilerin istediği şekilde işlediğini var gibi kabul etsek bile, teoriye işleme fırsatı verebilmek için tabiî seleksiyona birkaç yüz milyon sene izin vermekten başka çare yoktur.

Ne var ki, bütün gayretlere rağmen, tabiî seleksiyona böyle bir tatil yaptırmanın çaresi bulunamamış, evrim teorisinin temel taşı olan bu mefhum zamanla teorinin âdeta katili haline gelmiştir.

Böylece, evrim teorisinin geçerlilik kazanabilmesi için (1) mutasyonların az sayıda cereyan etmesi, (2) bu değişikliklerin de azami iktisatla kullanılması ve faydalı olanların faydasız veya zararlılara çok üstün gelmesi, (3) faydalı değişikliklerin de bir hedef istikametinde, şuurlu olarak meydana getirilmesi gerektiği, bizzat evrimcilerin de teslim ettikleri şartlar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Birinci şart olan az sayıda mutasyonun ortaya evrim diye bir şey çıkarmasına imkân olmadığını, yukarıda yine evrimcilerin hesaplarından takip ettik. (Bir de geçmiş bahislerdeki ihtimaliyet

hesaplarını hatırlarsak, evrim için kâfi miktarda sayılabilecek kadar çok sayıda değişmelere, kâinatın ne ömrünün, ne de sınırlarının yetmediğini kolayca görürüz.)

Faydalı değişmelerin zararlı değişmelere galebesi ise bir şuur ve plan dahilinde mümkündür. Hele bütün bu faydalı değişikliklerin bir maksada doğru gerçekleştirilmesi, dehâ kelimesiyle dahi tarif edilemeyecek kadar üstün bir ilim ve şuurun neticesi olabilir. Oysa evrim teorisinin Darwin'den sonra en önde gelen isimlerinden olan Rus asıllı Theodosius Dobzhansky'nin (1900 1975) ifadesiyle tabii seleksiyon, «organizmayı yavaş yavaş ve aşama aşama geliştiren, çevresine daha iyi intibak etmesini sağlayan şuursuz bir yaratıcı işlemdir.»(Nigel Calder, The Life Game, s.96) «Hem şuursuz, hem yaratıcı nasıl olur?» diye sormayın. Evrim teorisinin hatırı için daha neler olur, göreceğiz. Darwin'in ifadelerine bir göz atalım:

Tabii seleksiyon her gün ve her saat bütün dünyayi taramakta, en önemsizleri de dahil olmak üzere bütün değişmeleri dikkatle incelemekte, kötüleri reddedip iyileri seçmekte ve biriktirmekte; nerede ve ne za man bir fırsat bulsa, sessizce ve hiç fark ettirmeden, her bir canlı varlığı hayatın organik ye inorganik şart larına daha iyi intibak ettirmek için çalışmaktadır. (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 133)

Bu ifadeleriyle Darwin, tabii seleksiyon adı altında son derece şuurlu bir varlık tarifi yaparken, aynı zamanda evrim teorisinin delil kıtlığı çekmesinin sebebini de açıklamış oluyor : tabii seleksiyon, gece yarısı eve giren bir hırsız gibi, «sessizce ve hiç fark ettirmeden» çalışmaktadır!

Tabii seleksiyonun böylece ne işler başardığına dair Darwin'in verdiği misallerden birkaçı :

Tabii seleksiyon bir böcek larvasını, gelişmiş bir böcekten tamamen farklı bir seri kılığa sokabilir. (A.g.e., s.135)

Canlının hayatı boyunca tek bir defa kullandığı bir organı bile, eğer fazla öneme sahipse, tabil seleksiyon herhangi bir ölçüde geliştirebilir. Meselâ bazı böceklerin sadece kozayı delmekte kullandıkları büyük çeneleri veya bazı kuşların sadece yumurta kırmalarına yarayan sert gaga uçları gibi.(A.g.e., s.135)

Bu ifadelerinde Darwin'in, Dobzhansky'den biraz daha «şuurlu» davranarak hiç değilse tabiî seleksiyona şuursuzluğa mal etmediğini görüyoruz. Bilâkis Darwin'in tabii seleksiyonu, bir canlının hayatında bir defa kullanacağı bir organı bile düşünüp geliştirmekte, «herkesi hayrete düşürecek kadar» şuurlu davranmaktadır:

**Gerçi göz gibi son derece mükemmel bir organın tabii seleksiyonla teşekkül etmiş olacağı inancı herkesi hayrete düşürmeye yeter. Bununla beraber, eğer herhangi bir organın geçirmiş olduğu ve her biri, sahibi için faydalılık arz eden uzun merhaleler silsilesini bildiğimiz takdirde, bu organın tabii seleksiyon yoluyla, akla gelebilecek herhangi bir mükemmellik derecesine ulaşabilmesi de imkânsız olmaktan çıkar... Mesela balığın hava kesesi, besbelli ki (kara hayvanlarında) hava teneffüs eden akciğerler haline çevrilmiştir. Bu organın 'bir ara çok farklı iki fonksiyonu birden icra etmesi, sonra bir tanesinde ihtisaslaşması; ve birbirinden çok farklı iki ayrı organın aynı zamanda aynı fonksiyonu yerine getirmesi ve bunlardan birinin mükemmelleşirken diğerinden yardım görmesi, geçiş devrelerini çok kere kolaylaştırmış olmalıdır.
(A.g.e., s. 231-2)**

Bir organın kendiliğinden bir başka organa değişivermesini Darwin ne kadar kolaylıkla izah ettiğini sanmaktadır! Bugünkü bilgimiz ise ise aynı kolaylığı, Darwin'in izahının geçersizliğini ve hatta gülünçlüğünü ortaya koymakta bize vermektedir. Benzinle işleyen bir araba motorunun bir seri kazalar sonucu tüp gazla işlemeye başlayacağına, ve bu geçiş devrelerinde arabanın hem tüp gazı, hem de benzini bir tedbir mahiyetinde

bir arada kullanacağına, «gözüyle görse» inanmayan insan, canlı vücutlarının denizden karaya çıkışı hakkında anlatılan hikâyelere inanmak için de bir sebep bulamaz. «İlim adına ortaya atılıyor» diye birtakım asılsız iddiaları muhakemesizce kabullenivermekte manâ yoktur. Biraz bilgi ve biraz düşünce ile evrim teorisinin çizdiği tablonun ne kadar üstün bir şuur ve dehâya ihtiyacı olduğunu görebiliriz.

Her şeyden önce canlının solunum sisteminin böyle bir değişikliğe maruz kalabilmesi için bir hedef tayin edilmiş olması, «sudan karaya çıkma» kararının verilmesi lâzımdır. Bu kararı veren kim? Canlının kendisi mi? Vücudundaki moleküller mi? Su mu? Hava mı?

Sonra bu hedefe müteveccih olarak atılacak adımların tespit edilmesi, bütün vücut sistemlerini kapsayan ve son derece teferruatlı bir planın yapılması gerekir. Bu planı yapacak olan kim? Canlı mı, vücut zerreleri mi, su mu, hava mı?

Arkasından, hedefe adım adım yaklaşırken meydana gelebilecek aksaklıkları bilmek, göz önüne almak, tedbirlerini düşünmek ve bu tedbirleri, ana harekâtı sekteye uğratmayacak bir şekilde plana alma zarureti vardır. Darwin'in yukarıya aldığımız sözlerinde bu tedbirler, «bir organın geçici olarak iki fonksiyonu birden yapması veya iki organın aynı fonksiyonu geçici olarak icra ederek bunlardan birinin, diğerinin gelişmesine yardım etmesi» şeklinde ifade edilmiştir.

Yine soralım : Kim bu aksaklıkları vaktinden önce görüp tedbirini düşünecek ve organlar arasında işbirliğini sağlayacak? Meseleyi «organların kendiliklerinden birbirine yardım etmesi» şeklinde izah etmeye kalkmak cinnetten başka bir şey değildir.

Daha sonra planı tatbik safhası gelir. Evrimcilere göre bu iş, genetik kodlarda meydana gelen milyonlarca kazanın birbirini takip etmesiyle olmaktadır. Nedense bu kazalar hep «âdeta planlanmışçasına» cereyan eder ve bir kaza, kendisinden bir

önceki kazanın sebep olduğu «ilerlemeyi», bir adım daha ileri götürecek ve hedefe biraz daha yaklaştıracak şekilde cereyan eder de böylece canlı, «her saat bütün dünyayı sessizce ve fark ettirmeden taramakta olan» tabiî seleksiyonun hışmından korunur ! Ve sonunda, üç tekerlekli bir çocuk bisikletinin kazalar neticesi fantom uçağına dönüşmesi gibi bir mucize ortaya çıkar! (Konuyu fazla vulgarize ettiğimiz sanılmasın; bisikletin uçak olacağına inanmak, balığın zamanla ve tesadüfen kuş haline geleceğine inanmaktan çok daha kolaydır!)

Tesadüfün genetik kodlarla rasgele oynaması sırasında felâketlere yol açmaması da gariptir. Bunu da yine Darwin ve çağdaşlarının bilgisizliğine, fakat ondan sonra gelenlerin ancak inat ve taassubuna bağlayabiliriz. Zira genetik kodların işleyişi hakkında bugün bilinenler, tesadüfün bu işe karışmaya kalkmasının hiç şaka kaldırır yanı olmadığını göstermektedir. Bugün tesadüf değil, fakat insan zekâsı, «genetik mühendislik» adı verilen yoğun çalışmalarla, genetik bilgilere nüfuz etmenin ve bu yolla bazı hastalıkları tedavi etmenin çarelerini bulmaya çalışmaktadır. ABD'nin California eyaletindeki Stanford Üniversitesinde bu çalışmaları yürüten ekibin lideri Paul Berg ise, çalışmalarına «genetik mühendislik» adı verilmesine bile karşı olduğunu söylemektedir.

Zira, Berg'in ifadesiyle, «insan irsiyeti hakkındaki cehaletimiz, böyle bir şeyi hayal etmemize bile imkân vermeyecek kadar büyüktür.» Paul Berg bu konudaki çalışmaların çok tehlikeli olduğuna da işaret ederek, kaza ile yeni bir virüsün ortaya çıkmasına sebebiyet vermemizin bile ihtimal dahilinde olduğunu söylemekte, aynı sahada araştırmalar yapan bazı dikkatsiz meslektaşlarını kınamaktadır.
(Nigel Calder, The Life Game, s. 172-3.)

İnsan zekâsının bunca gayretlerine rağmen çözemediği sırları, tesadüfün çözerek pek mükemmel şekilde işletebildiği iddiasını «bilimsellik» etiketi yapıştırarak bir kutsal inek haline getirmek

ve böylece onu tenkitlerden korumak imkânsızdır. Fakat Darwin'den yüz sene sonra evrimciler halâ bu «imkânsızı» mümkün hale getirmeye çabalamaktan yorulmuş değillerdir. Yukarıdaki genetik kodlarla ilgili ikazları, evrimci görüş açısından yazılmış bir kitaptan aldık! Aynı kitabın bir başka sayfasına daha göz atalım :

Siz, itinalı ve ayrıntılı elektronik aletlerle donatılmış, pırıl pırıl bir jet uçağını inceliyorken, birisi size, bu makinenin yer altındaki alüminyum, demir ve petrolün kendiliğinden meydana çıkarak bir araya gelmesiyle teşekkül ettiğini söylese kolay kolay inanmazsınız. Halbuki ondan çok daha fazla kompleks makineler olan canlı vücutları aynen böyle bir işlemin sonucudur, Sadece kimyevi malzemeler değişiktir : kar bon, azot, su gibi... (A.g.e., s. 30-1.)

Türlerin Menşeini yazarken, Darwin işi bu kadar ileri götürecek kadar cesarete sahip değildi. (Hatırlarsak, evrim teorisini ortaya koymak cesaretini de Darwin çevresindeki bazı kişilerden gelen teşviklerden almıştı.) Darwin bu kitabında «Sadece tesadüf, aynı sınıfın türleri ve aynı türden gruplar arasındaki bu kadar çok değişmeleri hiçbir zaman izah edemez»(Charles Darwin, The Origin of Specles, s. 155.) diyordu.

Bu değişiklikleri izah etmek için yine de bir yaratıcıya ihtiyaç vardı. Bu yüzden Darwin, kendisini bir tanrı icat etmek mecburiyetiyle karşı karşıya buldu ve bunun adını «tabii seleksiyon» koydu. Darwin'in tabii seleksiyonu ne kadar üstün bir akıl ve şuura sahip bir varlık olarak tarif ettiğini daha önce kendi beyanlarından takip ettik...

Fakat tabii seleksiyon da yaratıcısız yapamayınca, bu putun mucidi, döndü, dolaştı, sonunda yine tesadüfperestlikte karar kıldı ve işi, «Kapı menteşesi insanın, canlı mafsalı tesadüfün eseri»(Francis Darwin (Ed.), The Autobiography of Charles Darwin and Selected Letters, s.63) demeye kadar vardırdı. 1876 yılında yazdığı bir mektupta Darwin bu gelişmeyi kendisi özetliyor ve sonunda kendi hakkındaki hükmünü veriyor :

Allah'ın varlığı hakkında gösterilen bir başka delik de, içinde, çok uzak geçmişe ve geleceğe bakma kabiliyetine sahip insanı da barındıran bu sınırsız ve harikulade kainatın kör tesadüf ve zaruretlerin eseri olamayacağıdır. Bu şekilde düşündüğüm zamanlar bir derece insanınkine benzeyen bir zekâya sahip bir «ilk sebep» aramak zorunda kalıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, «Türlerin Menşeini yazdığım sıralarda bu kanaat bende kuvvetliydi; fakat o zamandan beri birçok sarsıntılara uğradı ve tedricen zayıfladı. Yine de şüphe etmekten kendimi alamıyorum : en aşağılık hayvanın zekâsından gelişmiş olduğuna bütün varlığımla inandığım insan zekasının vardığı böyle büyük neticelere güvenilebilir mi?
(Francis Darwin (Ed.), The Autoblography of Charles Darwin and Selected Letters, s. 66.)

Darwin'den bu yana evrim teorisi çok aşamalar almış gözükürse de yapılan iş, aslında ilmin kat ettiği aşamalara karşılık yeni hikâyeler icat etmek veya eskileri rötuşa tabi tutmaktan ibaret kalmıştır. Tesadüfperestlikte ise bugünün evrimcileri, halâ Darwin'in «canlı mafsalı» benzetmesine yaldız vurmakla meşguldürler. İşte, tesadüfün kendisini de tesadüfle izah eden bir başka cinnet numunesi :

Canlıların tesadüf ve çevre ile baş edebilmek için geliştirdikleri stratejiler de yine bizzat tesadüfün ve çevrenin mahsulüdür. Bu suretledir ki tabii seleksiyon maksatsız hadiselerden maksatlı çehreler çıkarmaya ve hayat içindeki rollerine gûya planlanmışçasına intibak eden kompleks organlar ve türler meydana getirmeye muvaffak olmuştur. Fakat organlar ve türler, bazen ilk görevlerinin sınırlarını da aşabilmişlerdir. Bir yüzgeç kol olabilmiş, kol ise kanat veya bir sanatkar eli şeklini alabilmiştir. Bir sinir sistemi konuşan, araştıran, sevinç ve pişmanlık duyan bir beyin olabilmiştir. Hem de bütün bunlar maksatlı şekilde meydana gelmiş ve böylece başı boş oyun [hayat], esrarengiz bir neticeye ulaşmıştır.
(Nigel Calder, The Life Game, s.175)

Bu misallerden sonra, sanırız, evrim iddialarının akıllı insan işi olmadığını göstermek için başkaca delil ortaya koymaya ihtiyaç yoktur. Ne var ki, zamanımızda, «bilimsel» etiketi yapıştırmakla her şeyin ve hatta akılsızlığın dahi ayıbını örttüklerini sananlar yok değildir. Onlar da hallerinden razı olduktan sonra elden ne gelir?

"Bırak onları, daldıkları oyunla oynaya dursunlar: kendilerine vaad olunan güne kavuşuncaya kadar!" Mearic Suresi, 42.ayet

Evrim Teorisi Neden Tutuluyor?

İlim Adamları ve Hataları

«Evrim teorisi eğer bu kadar asılsız bir iddiadan ibaretse nasıl kendisine taraftar toplayabiliyor ?» sorusu, sanırız pek çok kimsenin zihnini meşgul etmiştir.

Bu soruyu gerektiğinden fazla merak çekici kılan, evrim teorisinin tabiatı hakkındaki yanlış kanaattir. Çoğumuz evrim teorisi denince ilmi bir konu karşısında bulunduğumuzu düşünürüz. Oysa evrimcilik ilimden ziyade bir inanç, daha doğru tabiriyle «inançsızlık» meselesidir. Bizim benimsemediğimiz ve hatta bize «saçma» gelen birçok parti programlarının yüz binlerce, milyonlarca rey toplamasını nasıl yadırgamıyor ve bunu, akıl ve mantıktan başka sebeplerle izah etmekte güçlük çekmiyorsak, mahiyet itibarıyla bir siyaset veya ideoloji meselesi haline getirilmiş bir teorinin birtakım çevrelerde kabul görmesini de garip karşılamamamız icap eder. Yalnız evrim teorisinin bir özelliği vardır : ilim adına ortaya atılmıştır ve «İlim yanılmaz, ilim adamları hata yapmaz» şeklindeki yaygın bir kanaati alabildiğine istismar etmektedir.

İlim adamlarının da insan oldukları ve her insan gibi hataya kabiliyetlerinin bulunduğu, zamanımızda çok sık unutulan bir gerçektir. Hatta birçok kere bizzat ilim adamları da bu hakikatten habersiz davranmaktan kendilerini alamazlar. Bir fizikçinin gözünde evrim biyoloji ilminin konusudur; bu kadar biyolog evrimi müdafaa ettiğine göre, teorinin dayandığı bir şeyler mutlaka olmaIıdır. Bir biyoloğun nazarında da bu teori, kendisinden daha tecrübeli ve ünlü kişiler tarafından desteklenmektedir; o halde bir esası bulunmalıdır.

Herhangi bir ilimde ihtisas yapmış olmanın insanı hatalı fikirleri savunmaktan kurtaramayacağına dair günlük hayattan da birçok örnekler saymak mümkündür. Mesela hukuk sahasında senelerce «ilim yapmış» ve etiketler kazanmış birçok kişinin, siyasi

inançları uğruna dehşetli adaletsizliklere göz kırpmadan fetva çıkarabildiklerine dair misaller saymakla bitmez! Hukukta işlenen bir hatanın psikolojide, kimyada veya biyolojide işlenmemesi için ne sebep vardır?

Gerçekten, ilim adamlarının sonradan kendilerini de hayretten hayrete düşürecek şekilde «oyuna geldikleri,» yanlış bilgi ve hükümlere dayanarak göz göre göre hatalı sonuçlara vardıkları zamanlar yok değildir. Mesela «Piltdown adamı» adıyla bilinen bir kafatası, yaşadığımız yüzyıl içinde ilim dünyasını alt üst edebilmiş ve evrim teorisinin müdafileri arasında yer alan devrin en ünlü ilim adamlarını kırk yıl müddetle aldatabilmiştir. Bu olayın gelişmesi üzerinde biraz göz gezdirmek, evrimci zihniyetin mahiyetini açığa vurması bakımından ibret verici neticeler ortaya çıkarmaktadır.

Piltdown olayının zuhuru yüzyılımızın başlarına rastlar. İngiltere'nin Sussex şehrinde avukatlık yapmakta olan Charles Dawson adında bir amatör arkeolog, 1912 yılında bir gün British Museum'a gelerek müzenin jeoloji görevlisi Smith Woodward'a bazı kafatası parçaları göstermişti. Kendi ifadesine göre Dawson bu parçalardan ilkini 1908 yılında, Sussex yakınlarında Piltdown mevkiindeki bir kazıda bulmuş ve o tarihten beri bölgede yaptığı araştırmalarda diğer kafatası parçalarını çıkarmıştı. Parçalar oldukça eski gözüküyordu. Dawson ile profesyonel bir ilim adamı olan Woodward bu kafatası parçalarının yakın tarihlere ait olamayacağı fikrinde birleştiler. Fakat işin garip tarafı, son derece eski görünüşüne rağmen kafatası, modern bir insan kafatasıydı.

Bundan sonraki araştırmaları Dawson ve Woodward birlikte yürüttüler. İki arkadaşın Piltdown bölgesinde yaptıkları kazılarda daha başka kafatası parçaları ve, en önemlisi, bir çene kemiği ortaya çıktı. Çene kemiği de tıpkı kafatası gibi çok eski görünüşteydi ve üzerinde iki tane azı dişi vardı. Ancak çene kemiği bir orangutana aitti.

Bir farkla ki, azı dişleri, maymunlarda değil insanlarda rastlanan bir şekilde aşınmıştı. Her ne kadar çene kemiği tam eklem yerlerinden kırılmış ve böylece önceden bulunmuş olan kafatasına uyup uymadığını anlama imkânı ortadan kalkmış idiyse de, Dawson ve Woodward bu delil yetersizliğine fazla aldırmaksızın kemiğin ellerinde bulunan modern insan kafatasına ait olduğu neticesine vardılar.

Ele geçen parçalar ortaya son derece şaşırtıcı bir manzara çıkarıyordu: maymun çeneli bir insan veya insan kafalı bir maymun... Bu kemiklerle birlikte bulunan diğer memeli hayvanlara ait fosiller üzerinde yapılan yaş tahminleri, bu garip yaratığın 500 bin sene önce yaşamış olması gerektiğini gösteriyordu. Bu çok eski bir tarihti, Demek ki maymun insan haline gelirken önce beyni tekâmül etmiş ve yarım milyon sene önce «insan gibî düşünen, belki de konuşan bir maymun» safhası geçirmişti !

Dawson ve Woodward bu garip mahlûkun adını «Eoanthropus dawsoni» koydular ve buluşlarını, 18 Aralık 1912'de toplanan Londra Jeoloji Birliğinde açıkladılar. Gerçi bu toplantıda, bulunmuş olan kemiklerin ayrı ayrı yaratıklara ait olabileceğini söyleyenler çıktıysa da Piltdown adamı, umumî olarak ilim adamlarının hüsnü kabulüne mazhar oldu.

Takip eden üç sene içinde Dawson ve Woodward, Piltdown yakınlarında birkaç kemik parçası daha buldular. Bilhassa 1915 yılında Piltdown'daki ilk kazı mahallinin 3 kilometre ötesinde aynı cinsten bir kafatası ve çene kemiği parçaları daha bulununca ilim adamları, evrim tarihinin yeniden yazılması gerektiğinde ittifak ettiler. Artık delillerin sıhhatinden şüphe edenler, «Bu çene kemiğinin bu kafatasına ait olduğunu nereden biliyoruz?» diye soranlar çıksa bile bunlara kimse aldırış etmiyordu.

Zamanın en ileri gelen paleontologları(taşılbilim), insan-maymun arası bir Piltdown adamının gerçekten yaşamış olduğuna

kendilerini o derece inandırmışlardı ki, çeşitli ithamlara maruz kalmayı peşin olarak göze almayan bir kimsenin Piltdown çukurlarında bulunan kemik parçalarına dil uzatması imkânsızdı. İddia ilk ortaya atıldığı zaman bunu tereddütle karşılayan ünlü Amerikan paleontologu Henry Fairfield Osborn (18571935) bile 1921'de müzeyi ziyaret ederek kafatası ve çene kemiğini gördükten sonra fikrini değiştirmişti. Kemik parçaları karşısındaki hayretini «Tabiat sürprizlerle dolu» sözleriyle açıklayan Osborn, Piltdown adamının keşfini «insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında sonsuz öneme sahip bir buluş» olarak vasıflandırıyor. (Stephen Jay Gould, «Smith Woodward's Folly,» New Scientist (5 April 1979), s.44)

Evrimciler, Dawson'un bulduğu kafatası ile, evrim teorisinin belirsiz noktalarından birini de açıklığa kavuşturduklarını sandılar. O sıralarda evrimciler arasında «İnsanın önce beyni mi, yoksa vücudu mu tekâmül etti ?» münakaşaları yaygındı. Piltdown adamı ise orangutan çenesi ve insan kafatası ile, beynin daha önce tekamül ettiğini gösteriyordu. Tanınmış İngiliz antropologu Grafton Elliot Smith'in (1871-1937) bu konuda yazdıkları :

Piltdown adamının en ilgi çeken tarafı, insanın evriminde ilk sırayı beynin aldığı yolundaki düşünceleri haklı çıkarmasıdır. İnsanın, kafa yapısının tekamülü sayesinde maymunluktan kurtulduğu fikri en gerçekçi görüştür. İnsanın çenesi, yüzü, ve tabii bütün vücudu maymun olan cedlerinin kabalığını büyük ölçüde muhafaza etmekte iken, beyni insan seviyesine erişmiştir. Başka bir tabirle insan önceleri beyni aşırı şekilde tekamül etmiş bir orangutandan ibaretti. İşte Pildown kafatasının önemi, bu hükümleri kesin şekilde doğrulamasından gelmektedir. (A.g.e., s.44)

Devrin ilim dünyasının en önde gelen simaları, Piltdown kafatası üzerine böyle «kesin» hükümler bina ede dursun, bu kemik parçasına fazla itimat etmenin doğru olmayacağına dair bazı sesler de zamanla duyulmaya başladı. Kafatasının bulunuşundan 30 yıl sonra, 1940'larda Alman anatomist ve antropologu Franz Weidenreich (1873-1948), «Eoanthropus dawsoni [Piltdown adamı] insan fosilleri listesinden silinmelidir. Bu, modern insan kafatası ile orangutan biçimi çene ve dişlerin suni olarak birleştirilmiş şeklinden başka birşey değildir» diyordu. Durum böyleyken bu şüpheciliği yüzünden Weidenreich gibi dünyaca tanınmış bir kişi bile ağır suçlamalara muhatap olmaktan kurtulamadı. Weidenreich'e Ingiliz antropologu Sir Arthur Keith'ten (1866. 1955) gelen acı cevap :

Bu, peşin hükümle kabul edilmiş bir teoriye uymayan gerçeklerden kurtulmanın yoludur. İlim adamlarının takip ettiği yol ise, gerçeklerden kurtulmak değil, bilakis teoriyi gerçeklere uydurmaktır. (A.g.e., s.43)

Ne var ki, Piltdown kafatasının doğruluğuna inanmış olanlar da birinci yolu seçtiler. Teoriyi gerçeklere değil, gerçekleri teoriye uydurmaya çalıştılar. Hatta bu hususta o kadar ileri gittiler ki, bir kedinin yemeye karar verdiği yavrusunun orasını burasını fareye benzetmesi gibi, Piltdown adamının müdafileri de, ellerindeki modern insan kafatasını, zamanla gerçekten maymun kafatasına benzetmeye başladılar ! Meselâ Smith Woodward, bu kafatasının, «beyin taşıma kapasitesini» 1070 cm olarak hesapladı. Neden sonra Sir Arthur Keith'in ısrarları üzerine Woodward bu rakamı, normal olarak 1400-1500 cm beyin hacmi bulunan modern insan için geçerli olan rakamların alt sınırına kadar yükseltebildi. Diğer taraftan Grafton Elliot Smith, bu kafatasında modern insanlara has olan bazı gelişmiş bölgelerin henüz belirmeye başladığına dair «şaşmaz deliller» görebiliyor ve «Bunu, şimdiye kadar kaydedilen en iptidaî ve en maymunumsu insan beyni olarak telakki etmeliyiz, Ceddinin zoolojik seviyesini kat'iyetle ortaya koyan bir çeneye sahip olan bir fertte böyle bir beynin

bulunmasını beklemek gayet tabiidir» hükmüne rahatça varabiliyordu. Kafatasının bulunuşundan 36 yıl sonra, 1948'de yayınladığı bir kitabında ise Sir Arthur Keith, bu kafatasını bir maymun kafatası olarak tasvir etmekten geri kalmıyordu :

Tıpkı orangutanda olduğu gibi, bu kafatasında da göz üstü çıkıntısı (supraorbital torus) bulunmamaktadır. Piltdown adamının alın kemiği, birçok noktalarda Borneo ve Sumatra orangutanlarının alın kemiğini andırmaktadır. (A.g.e., s.44)

Burada hemen belirtelim: supraorbital torus insanlarda da belirgin değildir. Bu çıkıntıya goril ve şempanzelerde rastlanır. Fakat ünlü İngiliz antropologu, her ne hikmetten ise, Piltdown kafatasını insana değil, orangutana benzetmiştir !

İncelemeler derinleştikçe, kafatasında maymunu andıran taraflar bulunduğu gibi, çene kemiğinde de insana benzer özellikler peş peşe ortaya çıkmaya başladı : meselâ Keith'e göre dişlerin kemik içine gömülme şekli maymunu değil, insanı andırıyordu !

Bu minval üzere ilim adamları, kırk yıl Piltdown adamının kafatasına kılıf uydurmaya uğraştılar. Gerçi 1949 yılında British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley (1911-1981) Piltdown adamının kemik parçalarını flor testine tâbi tutarak bu parçaların sanıldığı kadar eski tarihlere âit olmadığını gösterdi. (Kemikler, gömüldüğü yerden zamanla flor kaparlar. Bu sebepten, bir kemiğin (1) gömüldüğü yerin ihtiva ettiği flor miktarına, (2) burada gömülü kalış zamanına uygun olarak artan miktarda flor bulundurması gerekir. Piltdown adamının kemikleri ise yakın bir zamanda gömüldüklerini ortaya koyacak nisbette az flor ihtiva ediyordu.) Fakat bu netice dahi ciddi bir şüpheyi davet etmedi. Sadece kemiklerin tahmin edilenden daha sonraki bir zamanda toprağa girmiş olacağı düşünüldü, o kadar...

Nihayet 1953'te Kenneth Oakley, Oxford Üniversitesinin anatomi bölümünden Sir Wilfrid Le Gros Clark ve J. S. Weiner ile beraber

kemik parçalarını daha ciddi testlere tâbi tuttu. Parçaların birbiriyle dikkatli bir mukayesesi yapıldı, X ışını fotoğrafları çekildi, azot ve flor muhtevaları hassas şekilde ölçüldü. (Kemiklerin gömülü bulundukları müddet içinde flor muhtevaları artarken azot miktarında da düşüş görülmektedir. Azot testinin bir üstün tarafı, flor testinin fazla kesin netice vermediği yakın zamanlara ait kemikler üzerinde güvenilir şekilde tatbik edilebilmesindedir.) Bu testler, kemiklerin çok yakın bir zamanda, bu yüzyıl içinde, Piltdown çukuruna gömülmüş bulunduğu neticesini meydana çıkardı.

Oakley ve arkadaşları, kemikleri aside koydukları zaman, kemik yüzeyindeki lekelerin kaybolup gittiğini de gördüler. Besbelli kemikler uzun zaman toprak altında kalmaktan dolayı «paslanmamış», fakat yüzeyleri, kemiklerin çok eski devirlere ait olduğu izlenimini verecek şekilde sun'i olarak lekelendirilmişti.

Daha da ötesi, çene kemiği üzerinde bulunan dişler, yıpranmış ve aşınmış görünüşünü verecek bir tarzda eğelenmişti. Biraz dikkatli bir bakışla, dişler üzerindeki eğe izleri hemen fark edilebiliyordu.

Netice 1953 Kasım'ında açıklandı : Piltdown adamı, profesyonelce gerçekleştirilmiş bir sahtekârlık mahsulünden başka bir şey değildi! Kafatası modern bir insanın kafatasıydı. Çene kemiği 10 yaşında ölmüş bir orangutana aitti. Dişler insan dişiydi ve orangutanın çene kemiğine monte edilmişti. Kemiklerin üzeri, potasyum dikromat adlı bir kimyevî madde ile lekelendirilmiş ve tarihî bir görünüş kazandırılmıştı.

Bu açıklama ile Piltdown adamı, bir anda «Piltdown bombası» olup çıkıverdi. Her şey o kadar aşikârdı ki, «Sahtekârlığı kim yaptı?» sorusundan önce, nasıl olup da kırk yıldır bu aşikâr sahtekârlığın farkına varılmadığı sorulmaya başladı. Bir defa çene kemiğinin kafatasına ait olduğunu gösteren hiçbir ciddi delil yoktu.

Eklem yerleri kırılmış olduğu için, bu kemiğin gerçekten bu kafatasına uyup uymadığı tespit edilemiyordu. Buna mukabil şüpheyi davet edecek pek çok şeyin daha önceleri dikkatleri çekmiş olması icap ettiğinde şimdi herkes birleşiyordu. Sahtekârlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark haklı olarak soruyordu :

Dişler üzerinde yıpranma izlemini vermek için suni olarak oynanmış olduğu o kadar aşikar ki, nasıl olur da şimdiye kadar bu izler dikkatten kaçmış olabilir? (A.g.e., s.43)

Dişler üzerindeki aşikâr eğe izlerinden başka, dişlerin kemik üzerindeki yerleşme tarzı da bu dişlerin sonradan monte edildiğini açıkça gösteriyordu. Fakat bu konudaki hatıralarını nakleden Oakley, müzede Piltdown adamını ziyaret eden profesyonel diş hekimlerinin bile bu açık sahtekârhık izleri hakkında bir yorumda bulunmadıklarını kaydetmektedir.
(Kenneth Oakley, «Suspicions about Piltdown Man,» New Scientist (21 June 1979), s.1014)

Bu sahtekârlığı kimin ne maksatla tertiplediği üzerinde de çok spekülasyonlar yapıldı, hatta kitaplar yazıldı. Bazıları Charles Dawson'u suçlu olarak gösterirken, daha başkaları bu tertibin Dawson'dan daha profesyonel birisinin işi olduğunu söylediler. Ancak Dawson ikinci kafatasının bulunuşundan bir yıl sonra, 1916'da ani bir hastalık neticesi ölmüş olduğu için bu mevzuda onun fikrini alabilme imkânı da çoktan ortadan kalkmış oluyordu. Daha başka isimler de ileri sürüldü. Sahtekârlığın ne maksatla yapıldığı hakkında ise üzerinde durulan ihtimallerden başlıcaları şöyle:

Piltdown adamının bir sahtekârlık mahsulü olduğunun anlaşılmasından bu yana yaklaşık bir asır geçmesine rağmen hadise hala Batı dünyasının ilim meclislerinde dedikodu mevzuu olmaya devam etmektedir. Hadiseyi kimin tertiplediği bir gün anlaşılır mı, bilinmez.

Ama Piltdown olayı ile çok iyi anlaşılan bir gerçek vardır : bütün insanlar gibi, ilim adamları da hataya kabiliyetlidir. Profesyonel bir dolandırıcının saf vatandaşa Galata kulesini satması veya Merkez Bankasını sahte dövizle aldatması nasıl mümkün oluyorsa, ilim âleminin en ünlü isimleri olarak bildiğimiz kimselerin de aldatılması pekala mümkündür. Bir şartla ki, dolandırıcı, kurbanının zaaflarını iyi bilmeli ve oyununu ona göre düzenlemelidir. Nitekim Piltdown olayı kahramanının da kurbanlarını iyi tanıdığı anlaşılmaktadır!

Kamuoyu ilmin hatalarından değil, başarılarından haberdar edilir. Gazetelerde, dergilerde, kitaplarda, hep hangi buluşun nasıl gerçekleştiğini okuruz, yoksa hangi tecrübenin nasıl başarısızlığa uğradığını değil... Ünlü bir psikoloji âlimine bir gün talebelerinden birisi sormuş : «Hocam, psikologlar bir de hatalarını ihtiva eden birer kitap yazsalar da başarısızlıkla sonuçlanan deneylerini anlatsalar olmaz mı?» diye...

Kendi hatalarını anlatan bir kitap yazmış ilim adamı var mı, bilmiyoruz, ama meslektaşlarını bu açıdan oldukça acı ve kırıcı bir dille tenkit eden tanınmış bilginlere bir örnek olarak, DNA molekülünün yapısını keşfeden James D. Watson'un kitabından birkaç cümle alalım. Watson, asrımızın en büyük buluşlarından biriyle neticelenen çalışmalarına diğer ilim adamlarının vaktiyle ne gözle baktığını anlatırken şunları söylüyor :

Tabii, DNA hakkındaki delilleri geçersiz sayan ve genlerin protein moleküllerinden ibaret olduğuna inanmayı tercih eden ilim adamları da vardı. Fakat Francis böyle şüphecilere önem vermezdi. Bunların birçoğu, yanlış ata kumar oynamaktan usanmayan huysuz ahmaklardı, İlim adamlarının anneleriyle gazetelerin anlattıklarına dayanan yaygın kanaatin aksine, önemli sayıda ilim adamı, sadece dar kafalı ve can sıkıcı değil, aynı zamanda tam bir aptaldır. Bunu fark edemeyen kimse başarılı bir ilim adamı olamaz. (James D. Watson, The Double Helix, s.24)

Yaygın kanaatin tam tersine bir aşırılığa kaçarak ilim adamlarını gözden düşürmek niyetinde değiliz. Sadece her insan gibi ilim adamlarının da hatalı fikirlere ve peşin hükümlere sahip olabileceğini, aptal bir politikacıya rastlayabildiğimiz gibi, ilim adamları arasında da. Yaratanın kendisine bahşettiği zekâ gücünden azami ölçüde faydalanmak ihtiyacını hissetmeyen kimseler görmenin tabii bir şey olduğunu söylemek istiyoruz. Tabii bunun aksi de aynı derecede olması beklenir. Başka mesleklerde olduğu gibi, ilim adamları arasında da olgunluk timsali, fazilet sahibi, ilmin izzet ve vakarına hakkıyla malik kimseler göstermek, çok şükür, zor değildir.

Hataya kabiliyetli olmak, şüphesiz, tek başına asılsız bir teoriyi «bilimsel gerçek» olarak benimsemek için yeterli sebep teşkil etmez. İnsanın bu özelliği, yine insana has daha başka özelliklerle birleştiği ve bunun üzerine bir de kesif bir propaganda ilâve edildiği zaman evrimcilik gibi bir hurafenin kabul edilmesi için yeterli şartlar hazırlanmış olmaktadır. Bu özelliklerin başında, nefsin sorumluluktan kaçma arzusunu saymak gerekir.

Evrim teorisi, rasgele var olmuş, başıboş bir kâinat modeli ortaya koymakta ve bu fikri ısrarla işlemektedir. Tabii kainat tesadüfen var olmuşsa ve bir planın neticesi değilse, hedefi de yok demektir. Böylece bu mükemmel alemin niçin kurulduğunu, insanın ne sebeple yaratıldığını düşünüp bir gün hesap verme mecburiyetinde kalmaktan endişelenmek için yer kalmaz.

Ne yazık ki evrimciler yağmurdan kaçarken doluya tutulduklarının farkında değillerdir. Sadece Yaratıcısını tanıyıp «insan gibi» yaşamaktan ibaret bir sorumluluğu reddedenler, insana vaad olunan ebedi bir hayati ve ebedi bir saadeti de bu sorumlulukla birlikte reddetmekte ve her canlıyı bekleyen ölümü, ebedî bir yokluğa çevirmektedirler.

Diğer yandan, tıpkı bir çocuğun, annesi tarafından beğenilmek, onun hoşuna gitmek ve onun tasdikini almak ihtiyacında oluşu

gibi, yetişkin bir insan da içinde yaşadığı cemiyetin tasdikini almaya kendisini muhtaç addetmektedir. Dişlerini söktürüp yerine altın diş taktırmayana kız verilmeyen köyler vardır. Buralarda delikanlıların, hiç sebep yokken sırıtarak size altın dişlerini göstermeye çalıştıklarını görürsünüz. «Çağdaş» veya «bilimsel» sıfatıyla takdim edilen her şeyi sorgusuz(akıl yürütmeden) kabul etmenin moda olduğu çevrelerde de evrimciliğin şampiyonluğunu yapmaktan gurur ve haz duyacak kimseler elbette bulunacaktır.

İnsanların ot gibi toprak olup, yokluğa gömüleceklerini iddia eden evrimciler! Bizce ihtimali bile söz konusu olmadığı halde senin dediğin gibi çıkarsa (haşa!) bizim bir kaybımız var mı? Ya benim dediğim gibi çıkarsa (aksini düşünmekten Allah'a sığınırım) o zaman ne yapacaksınız? Bu inançlarımızla hemen şimdi hangimiz zarardayız?

Teori Değil, Haçlı Seferi!

Evrim teorisinin ortaya atılışında ve yüz senedir bütün karşı delillere rağmen inatla müdafaa edilmeye çalışılmasında bir tek maksat vardır : kâinatın varlığını, bir yaratıcıya ihtiyaç kalmaksızın açıklayabilmek... Bu yüzden evrim teorisini, müstakil olarak değil, fakat materyalist propagandanın bir parçası şeklinde mütalâa etmek daha doğru olur. Gerçekten de evrim teorisinin sadece yayılış biçimine dikkat etmek bile konunun ilim değil, inanç ve ideoloji meselesi olduğunu açıkça gösterir. Zira evrim teorisi ilmin kendisine has metotlarına itibar etmeksizin, propaganda ile yayılmak istenmektedir. Propagandanın bütün unsurlarını bu teorinin takdiminde bulmak mümkündür.

• Evrim teorisi, delilleri seçerek kullanır. İşine yarayanı alır, yaramayanı atar. Bir evrimcinin, proteinler üzerinde ihtimaliyet hesapları yaptığı görülmemiştir.

• İsim takmak, evrimcilerin vazgeçemedikleri bir huyu & propagandanın bariz vasfıdır. Teorinin geçerliliğini araştırmaya kalkanlar hemen gerilikle, bağnazlıkla suçlanır.

• Evrim teorisi, stereotipler kullanır : «çağdaş bir ilim adamı», «aydın kişi», veya «çağdışı bir geri kafa» gibi... Propagandaya maruz kalan kişi bunlar arasında bir tercih yaparak ya evrim teorisini kabul edip çağdaş ve aydın olacak, ya da çağdışı kalmayı kabullenecektir!

• Evrim teorisinde «tartışma» yok, «ileri sürme» vardır. İlim insana «nasıl» düşüneceğini öğretirken, propaganda «ne» düşüneceğini söyler. Evrim teorisi de propagandanın yolunu takip ederek hiçbir zaman tartışma zeminini açmaz. «Bilimsel gerçekler»den bahseder, ama bu «gerçeklere» delil göstermek ihtiyacını ya duymaz, ya da delil diye ortaya koyduğu şeylerin mahiyetini veya neye delâlet ettiğini tartışmaya yanaşmaz.

• Propagandada olduğu gibi, evrim teorisinde de yalan söylemek ayıp telâkki edilmez. «Yer altındaki madenlerin kendiliğinden yeryüzüne çıkarak uçak haline geldiğine kimse inanmaz, ama ondan çok daha kompleks canlı vücutları aynen böyle bir işlemin sonucudur.» İsterseniz inanmayın!

• Slogan kullanmak ve sloganları alabildiğine tekrar etmek evrim teorisinin stratejisine dahildir. «Tabii seleksiyon»u binlerce defa işitmiş bir kimsenin artık bu mefhumun nasıl bir şey olduğunu ve gerçekten işleyip işlemediğini araştırmak lüzumunu duymayacağı umulur.

• «Filân yıldız bizim mahsulümüzü kullanıyor» ilânını yapan sabun imalâtçısı gibi, evrimciler de sık sık «ilim çevrelerine» atıfta bulunmak suretiyle bazı püf noktaları dikkatlerden saklamaya çalışırlar. Mesaj : «Aptallık etmeyin, onlar sizden iyi bilirler.»

• Bilhassa siyasî ve ideolojik propagandalarda bir düşman icat ederek onu hedef göstermekte büyük fayda akla getirir. Böylece propagandacı hem kendi grubunun birliğini temin etmeye, hem de maruz kalacağı tenkit ve hücumları başka hedefe yöneltmeye çalışır. Evrim teorisinin düşmanı da «dinî çevreler»dir. Teoriye yöneltilen tenkitlerin «dini sebeplere» dayandığı iddiası ısrarla tekrarlanır. Oysa olay bunun tamamen tersidir : bizzat evrim teorisi, dine karşı yürütülen bir haçlı harekâtıdır !

Bu noktaların ışığı altında, okullarımızın da gerçekten birer ilim yuvası mı, yoksa propaganda merkezleri olarak mı işlediğini ayırt etmek zor değildir. Darwin'in anlattıklarından başka şeye inanmanın yasak olduğu öğretim müesseselerinde derslerin ilmî tarafsızlık içinde öğretildiğini kimse iddia edemez. İlim ahlâkı, aynı konudaki karşı görüşlerin, dayandıkları delillerle birlikte ve bir arada öğrenciye sunulmasını gerektirir. Kâinati Allah'ın yarattığını birbirinden kuvvetli delillerle ortaya koyan ve her biri ilim dünyasında Darwin'den çok daha mümtaz yerlere sahip Newton, Einstein gibi âlimlerin bu konudaki fikirlerinden bir tek cümle ile olsun bahsetmeyip yüz senedir kendisine delil aramakla meşgul bir teoriyi yegâne ilmî gerçek olarak takdim eden bir eğitim sistemiyle «düşünen ve araştıran» nesiller yetiştirmeye çalışmak, deve sırtında okyanus aşmaya kalkmaktan daha akıllı bir iş değildir.

Bir Evrimci Nelerden Mahrumdur?

Propagandanın yoğunluğuna aldanmaksızın, evrim teorisinin izah etmek iddiasında bulunduğu konular ile hiç bir izah getiremediği konuları mukayese edersek, bu kuramın yanına bile yaklaşamadığı konuların, izah eder göründüğü konuları hem sayı, hem de önem itibarıyla çok gerilerde bıraktığını görürüz. Evrim teorisi, canlı vücudunun meydana gelişi ve «tekâmülü» etrafında dönüp dolaşmakta, mutasyonlar ve tabiî seleksiyonla her şeyi güya aydınlığa çıkardığını sanmaktadır. Fakat hayat, bir canlının cesedinden çok daha fazla bir şeydir. Vücudun kendi içindeki organizasyonundan başka, canlıların birbirleriyle ve çevre ile olan fevkalâde hassas ve girift münasebetleri de, hayatı izah etmek iddiasındaki bir teorinin açıklamaya mecbur olduğu, son derece geniş kapsamlı bir konudur. Burada evrim teorisinin önü, her zamankinden fazla karanlıktır.

Meselâ bundan önceki bahislerde sözünü ettiğimiz yaprak kesen karıncanın mükemmel bahçıvanlığını evrim teorisi izah edemez. Eğer karıncanın, bu mesleğin inceliklerine milyonlarca sene süren sayısız mutasyon ve tabii seleksiyon işlemleri neticesinde vakıf olduğunu iddia etmeye kalksa, bu müddet zarfında karıncayı açlıktan muhafaza edecek bir tedbir icat edemez.

Bir sivrisineğin dünyaya gözünü açar açmaz hedefini bulup anestezisini yapıp hortumunu sokarak bir hemşire maharetiyle kan almasını evrim teorisi izah edemez.

Bir bal arısının kendisine hiçbir şey öğreten olmadığı halde çiçek çiçek dolaşıp en halis bir gıdayı imal etmek üzere malzeme toplamasını, özel danslarla arkadaşlarıyla haberleşmesini, bir geometri şaheseri olan peteği milimilimetrelik bir kusura meydan vermeyecek şekilde inşa etmesini evrim teorisi izah edemez. Bir insan yavrusunun dünyaya geldiğinde kendisine lâzım olacak yegâne maharet olan meme emme işlemini, daha anne karnında iken başparmağını emerek öğrenmiş olmasını evrim teorisi izah edemez.

Örümceğin ağını, kuşun yuvasını, karıncanın apartmanını, kunduzun akılları hayrette bırakan mimarlığını evrim teorisi izah edemez.

Okyanusların derinliklerinde yaşayan balıkların elektrik jeneratörlerini, yunus balığının radar, yarasanın sonar sistemini, çıngıraklı yılanın infrared ışın tertibatını evrim teorisi izah edemez.

Gül ile bülbül, çiçek ile arı ve kelebek arasındaki aşk maceralarını evrim teorisi izah edemez.

Yavru ördeklerin güz mevsiminde, kendilerine ne yapacaklarını ve nereye gideceklerini gösteren hiçbir yetişkin hayvana ihtiyaç duymaksızın kendiliklerinden bir yerde toplandıktan sonra doğru istikamette göç uçuşuna çıkmalarını evrim teorisi izah edemez. (Evrim teorisi, kuşlarda ve balıklarda yaygın olan göç hadiselerinden hiçbirini izah edemez. İngiltere'nin Galler bölgesinde yaşayan ve Amerika'da hiç bulunmayan bir cins kuşlardan (Manx shearwater-Puffinus puffinus puffinus) bir grup, yakalanarak sandık içine kapatılıp uçakla Amerika Birleşik Devletlerinin Massachusetts eyaletine getirildikten ve burada serbest bırakıldıktan sonra, bu kuşlardan birçoğu kısa zamanda kendiliklerinden, aradaki Atlantik Okyanusunu aşmak suretiyle 3200 mil uzaklıktaki memleketlerine dönmeyi başarmışlardır. Kuşlardan bir tanesinin bu mesafeyi,' 12 gün 12,5 saatte aldığı, yani mümkün olan en kısa yolu seçmek suretiyle günde 250 mil yol kat ettiği tespit edilmiştir. Bu ve buna benzer birçok hadise hakkında evrim teorisinin söyleyebileceği hiçbir söz yoktur.)

Canlıların erkek ve dişi olarak, birbirlerine ruhen, bedenen ve tohum ve yumurtaları ile tam bir uyum sağlayacak şekilde yaratılmalarını da evrim teorisi izah edemez.

Her canlının kendisine lazım olan bütün gıda cinslerinin, o canlıya has yiyecekler içine miligramlarla hesaplanarak yerleştirilmiş olmasını da evrim teorisi izah edemez.

Böyle örnekleri arka arkaya sıralayarak kitaplar değil, bir ömür doldurmak mümkündür. Milyonlarca tür canlıdan her birinin birbirinden hayret verici, ayrı ayrı maharetlerine topyekûn «içgüdü» ismini takarak her şeyi izah ettiğini sanmak, insanın kendi cehaletini veya körlüğünü ortaya sermekten başka hiçbir mana taşımaz. Fakat evrim teorisinin körlüğü bu kadarla da sınırlı kalmaz; görmediği veya görmek istemediği başka şeyler de vardır.

Evrim teorisine inanan bir kişinin etrafımızdaki güzellik, rahmet ve şefkat nümuneleri karşısında başta görme duyusu olmak üzere her türlü his ve melekesini bir yana atması gerekir. Bu yüzdendir ki Darwin, teorisini geliştirdikten sonra, güzellikler karşısında heyecan duyabilme kabiliyetinden de fedakârlık etmek zorunda kalmıştır. (Aksi takdirde teorisini feda etmesi gerekirdi!) İşte kendi itirafları:

Galapagos seyahati hatıralarımda, bir Brezilya ormanının ihtişamını seyrederken «insanın zihnini dolduran ve yücelten hayret, takdir ve sadakat gibi ulvi hisleri yeterince ifade edebilmeye imkân yoktur» diye düşündüğümü yazmıştım. İnsanın içinde, maddi vücudundan daha başka bir şeylerin de bulunduğuna o zamanlar inandığımı hatırlıyorum. Fakat şimdi en muhteşem manzaralar bile bende böyle hisler ve böyle bir kanaat uyandırmıyor. Haklı bir şekilde, renk körlüğüne müptela olmuş bir adama benzetileblirim.
(Francis Darwin (Ed.), The Autobiography of Charles Darwin and Selected Letters, s.65)

İşte evrim teorisinin insanlığa hediyesi, Darwin'in kendi ifadesiyle, bir «renk körlüğü»nden ibarettir. İnsan böyle bir renk körlüğüne yakalanmaya görsün, nelerden mahrum kalmaz ki !..

Bir fecir manzarasının insan ruhunu gark ettiği huzura, gülün şirin tebessümüne, bülbülün mest eden nağmelerine tabiî seleksiyonun ne ihtiyacı vardır ? Darwin'in ispat edebildiği yegâne şey, insanın böyle ulvî hislere ihtiyaç duymaksızın hayvan gibi yaşayabileceği olmuştur !

Dahası var: evrim teorisinin renk körlüğüne müptelâ bir insan, koyunları ve inekleri kendisi için birer süt çeşmesi olarak yaratan, tavuğa ve arıya onun için en halis gıdaları imal ettiren, ağaçların elleriyle bin bir çeşit leziz meyveleri ikram eden, dünyayı onun için bir ev yapıp renk renk çiçeklerle süsleyen, petrolüne varıncaya kadar her türlü ihtiyacını milyonlarca sene öncesinden bu şirin evin «bodrumuna» depo eden, gökyüzüne ayı bir lâmba, güneşi bir soba olarak yerleştirip yıldızları mücevherat gibi dizen bir Rahmetin göz kamaştıran tecellilerini bile göremez.

Evrimin renk körlüğüne müptelâ olan insan, bütün canlılarda hükmünü icra eden anne şefkatinin ne olduğunu, bu şefkati verenin mahlûkatını seven bir Rabb-i Rahîm olduğunu görüp sevinemez. Bir annenin yavrusunu göğsüne bastığı zaman duyduğu sıcak hisleri duyamaz, duysa bile kendisine bu hisleri vereni görüp bütün varlığını dolduran minnet ve şükran duygularını sunacak bir yer bulamaz.

Böyle bir insan kendisinin bütün yaratıkların üzerinde, en şerefli bir mevkie sahip olduğundan habersizdir. Çünkü bu dünyada Kâinat Sultanının binbir izzet ve ikramla, nazlı bir şekilde ağırladığı saygı değer bir misafir olduğunu bilemez.

Hepsinden kötüsü, böyle bir insan, ölüm karşısında teselliden mahrumdur. Çünkü bu dünyadaki misafirliğinden sonra bütün sevdiklerine dertsiz, elemsiz, ebedi bir saadet diyarında tekrar kavuşacağını bilemez.

Boğazın muhteşem tepelerinden birine çıkardığınız bir öküz nasıl önündeki nefes kesen manzaraya hiç aldırmadan otlamaya koyulursa, «kazalar ve evrimler sonucu kendi kendine var olmuş» bir insan da, etrafındaki âlemin şirinliğinden zerrece etkilenmeksizin hayvan gibi (belki daha da kötü ve ızdıraplı) bir hayata kanaat etmek zorundadır.

Mahlûkatın en şereflisi insana, evrim teorisinin layık gördüğü mertebe işte budur.

Talip olan buyursun!

Son Söz

Kâinat içinde insanın ne önemi vardır ?

Bu suali, bugün okullarımızda okutulan kitaplarda aramaya kalkarsanız, alacağınız cevap büyük bir «hiç» olacaktır. Çünkü eğitim sistemimizin dayandığı evrim felsefesi insanı etiyle, kemiğiyle, midesiyle ölçer ; maddesinin işgal ettiği yere göre kıymet verir. Madde itibarıyla ise insanın kâinat içindeki yerini tespit etmeye imkân yoktur.

Üzerinde yaşadığımız dünyanın 4,6 milyar senedir var olduğu hesaplanıyor. Bu kadar zamanı bir gün olarak kabul etsek, ilk insanın ortaya çıkışı günün en son saniyesinin içinde bir vakte rastlar. Bu son saniye içinde gelip geçen sayısız nesillerden şu anda yaşamakta olan milyarlarca insanın her birimiz sadece bir tanesiyiz.

Dünyamızın da güneş sistemi içindeki yeri fazla önemsenecek kadar değildir. Bize 8 dakikada ulaşan güneş ışığı, dokuzuncu gezegen Pluton'a ancak 5,5 saatte varır. Bu demektir ki, Pluton'a ulaşmak için güneş ışığı, dünya ile güneş arasındaki mesafenin yaklaşık 40 misli yol kat etmek zorundadır.

Güneş ışığına binerek saniyede 300 bin kilometre hızla seyahat ettiğimizi ve farz etsek, en yakın yıldıza (Alfa Centauri) varabilmemiz için güneş sistemi dışına çıktığımızı hiç durmaksızın 4 seneden fazla yol almamız gerekir. Aralarında aşağı yukarı bu kadar mesafe bulunan 200 milyar yıldızın teşkil ettiği bir memleket tasavvur edin; bu, içinde yaşadığımız Samanyolu galaksisidir. Işık hızıyla seyahatimize Samanyolunun bir ucundan başlasak, diğer ucuna varıncaya kadar 100 bin sene geçer ! Samanyolunun dışına çıkarsak, kapı komşumuz Andromeda galaksisine 2,2 milyon senede ancak ulaşabiliriz.

Samanyolu ve Andromeda gibi, her biri milyarlarca, hatta yüz milyarlarca yıldız ihtiva eden 100 milyar galaksiyi hayalinizde canlandırabiliyorsanız, kâinatın büyüklüğü hakkında bir fikre varmış olursunuz.

Böyle bir kâinat içinde, değil insanın, değil dünyanın, hatta güneşin yerini aramak bile Pasifik Okyanusunda bir balık yumurtasını aramak kadar zahmet ister. Her şeyi büyük madde ile ölçmeye meraklı olanların gözünde insan, koca kainatta bir toz zerresi bile etmeyen güneş sisteminin bir gezegeni üzerinde tesadüfen var olan ve yaşamaya çabalayan başıboş bir hayvancıktır ! Ömür itibarıyla da insanın nasibi fazla sayılmaz: her biri milyarlarca sene yaşayan yıldızlara karşılık insanın görüp göreceği ömür, ancak iki haneli rakamlarla ifade edilmektedir.

Oysa insanı değerlendirirken, onun maddi büyüklüğünden başka özelliklerini de dikkate almak gerekir. Manevi özellikleri bir yana, insanın yine maddi yapısı üzerinde--fakat bu defa büyüklük bakımından değil, sanat yönüyle--durursak, karşımıza kainatın en üstün varlığı çıkacaktır. Gelin, antika bir esere hurdacılar çarşısında kilo ile değer biçmeye kalkmayalım ve onun sanat değerini anlamaya çalışalım. İnsanın bütün vücudunda değil, sadece bir hücresinde, bir de kafasında neler saklı olduğuna burada kısaca bir göz atıverelim.

İnsanın bir tek hücresinde bulunan ve onun bütün özelliklerini kodlar halinde ihtiva eden 46 adet kromozomda saklı bilgileri 46 ciltlik bir ansiklopedi haline getirdiğimizi farz etsek, bu ciltlerden her birisinin hacmi 20 bin sayfayı aşacaktır ! Bu, insan vücudunun trilyonlarca hücresinden sadece bir tanesinde görülen hadsiz sanat eserlerinden yalnız bir tanesi... Bir de bütün olarak hücreyi, hücreler üzerine kurulan ve her biri ayrı özelliklere sahip olan dokuları, kasları, damarları, kemikleri düşünün... Bunların insan hayatını mümkün kılacak bir şekilde tanzim edilişini tasavvur etmeye çalışın...

Sonra, insanın kafasına girin ve onu, diğer bütün canlılardan ayıran en önemli bir uzvu olan beynine göz atın... Bu beyin, topyekûn kâinattaki galaksi sayısını değil, yıldız sayısını değil, atom sayısını trilyonlarla dahi ifadesine imkân olmayacak kadar gerilerde bırakan kabiliyetlerle donatılmıştır. Bir beynin mesaj nakletme kapasitesi 210.000.000.000 olarak hesaplanır; kâinattaki atom sayısı ise 1079 civarında tahmin edilmektedir. 1079 un karşılığı, 2300 ün altındadır. İnsanı halâ Pasifik Okyanusunda bir balık yumurtası olarak düşünüyor musunuz ?

Dahası var : insan, maddesindeki bu sanattan başka, kendisini bütün kâinatın üzerine çıkaran daha birçok özelliklerle teçhiz edilmiştir. Dünya üzerindeki canlı cansız mahlûkat onun emrindedir. Koca dünya onun evi, hayvanlar onun hizmetkârı, bitkiler evinin tezyinatı, güneş onun sobası ve lâmbası, ay onun kandili ve takvimidir. Yıldızlar. her gece onun semasında resmigeçit yapmakta, ona yolunu göstermekte; elektromanyetik ışınlar, milyarlarca ışık yılı ötelerden ona haberler ulaştırmaktadır. Bir yandan insanın bütün organ ve cihazları, dünyanın ve kâinatın her türlü nimetinden istifade edecek ve lezzet alacak bir surette yaratılırken, diğer yandan da bütün kâinat, onun istifadesine elverişli bir hal almıştır.

Kâinat içinde mana ve sanat itibarıyla böylesine önemli bir yeri bulunan insanın tesadüfen veya sebeplerin kendi kendilerine bir araya gelmeleri sonucu ortaya çıktığını, insan vücudu hakkında biraz bilgisi bulunan ve aklî muvazenesi yerinde olan hiç kimse iddia edemez. Şu birkaç sayfalık yazının, alfabedeki 29 harfin tesadüfen birleşmesiyle meydana gelebilmesi için kâinatın ömrü müsait değildir. İki sayfalık yazı bir yana, sadece 10 kelimelik bir ibareyi dahi, her biri bir daktilo başına oturtulmuş milyon kere milyon kere milyon maymundan bir tanesinin tesadüfen yazıvermesi için kâinatın ömrünün milyon kere milyon kere milyon misli kadar bir zaman beklemek gerektiği hesaplanmıştır. İnsanın 46 kromozomundaki 1 milyon sayfalık bilgiyi tesadüfle izah etmeye kalkmak ise hezeyandan başka bir şey değildir !

Hülâsa insanın, bir maksat ile ve bir hedefe müteveccihen yaratıldığı ve kâinatın en üstün mahlûku mertebesine lâyık görüldüğü aşikârdır. Lâkin yüksek mevkiler, sorumluluklarını da beraberinde getirir. Bir polis memuru ile İçişleri Bakanının memleket asayişindeki sorumluluğu bir olmadığı gibi, kâinatın en üstün ve en şerefli mahlûkunun da, elbette mevkiine münasip bir sorumluluğu bulunacaktır. Bu sorumluluğu kısaca, insanın kendisini Yaratanı tanıyıp Onun emir ve müsaadesi çerçevesinde hareket etmesi şeklinde tarif edebiliriz. Evrim teorisinin temelinde yatan, bu sorumluluktan kaçma arzusundan başka bir şey değildir. Fakat sorumluluktan kaçmakla insanın kazanacağı hiçbir şey yoktur; bilakis kâinat içindeki mümtaz mevkiinden fedakârlık etmek mecburiyetinde kalır.

İmtihan dünyasında yaşıyoruz. Hiç şüphesiz herkes kendisine arzu ettiği mevkii seçer. Dileyen bu dünyada Kainat Sultanının aziz bir misafiri olarak yaşar, dileyen kâinatta bir toz zerresi kadar değeri olmayan bir varlık mertebesine kanaat gösterir. Kimsenin tercih hakkına ilişmek istemeyiz, fakat bu tercihin belli bir istikamette genç zihinlere zorla kabul ettirilmesi için devlet eliyle yürütülen sistemli gayretler karşısında sessiz kalmak da mümkün değildir. Radyosuyla, televizyonuyla, ders kitapları ve eğitim sistemiyle, devletin yeni yetişen nesillerde «başıboş bir hayvaniyet» şuurunu yerleştirmeye çalışmasını mazur gösterecek hangi sebep düşünülebilir ?

Evrim teorisine ilmi bir hakikat kisvesi giydirebilmek için devlet okullarının içine sürüklendiği durum, üzüntü verici olmak bir yana, haysiyet kırıcıdır. Tıpkı Hitler'in, Mao'nun okullarında resmî devlet ideolojisinin yegâne ilmi gerçek olarak talebeye belletilmesi ve muhalif hiçbir görüşe hayat hakkı tanınmaması gibi, bizim okullarımızda da Darwin'in inançsızlığı resmî ideoloji olarak takip edilmektedir. Sorarız: Bir asırdır kendisine tutunacak dal arayan bir teorinin havariliği koca Türkiye Cumhuriyetine mi düşer? Dinî inançlara karşı bağnazca yürütülen bir haçlı harekâtına taraftarlık etmek devletin işi midir?

Bugünkü eğitim sistemimiz üzerine istibdadını kurmuş bulunan «laik ilim» sevdasını, laik devlet mefhumu ile karıştırmamak gerekir. Laik devlet, din ile dinsizlik arasında veya muhtelif dinler arasında «tarafsız» devlettir. İlim ise din ile dinsizlik arasında tarafsız olamaz; ikisinden birinin safında yer almak zorundadır. Tarafsızlık bahanesiyle yaratılış mefhumunu zihinlerden silmeye çalışmak, doğrudan doğruya dinsizlik hesabına hareket etmektir ve bu da laik devlet mefhumuna tamamen ters düşen bir davranıştır. Öğretmenin veya ders kitabının «Kâinatı Allah yarattı» demesi ile, insanın en üstün mahlûk olduğunu söylemesi ile, kimsenin vicdanı baskı altına alınmış olmaz ; fakat tabiatın kör tesadüfle izah edilmeye çalışılması ile, milletimizin yüzde yüzünün inançlarına karşı mücadele bayrağı, hem de devlet eli ile açılmış olur. Bu mücadelenin meyvelerini şimdi milletçe topluyoruz. Genç dimağlardan silinen Allah korkusunun yeri, sokaklarda devriyeler dolaştırmak suretiyle kapatılmak istenmektedir. Yıllar boyu sistemli gayretlerle sorumluluklarından tecrit edilmeye ve «maymunlaştırılmaya» çalışılanlardan şimdi sorumluluk ve insanlık beklemeye kimin hakkı vardır ?

İnsanca yaşamak istiyorsak, insana lâyık olduğu değeri vermek ve onu tekrar şerefli mevkiine yükseltmek zorundayız. Bir yandan insanı hayvan derekesine indirip diğer yandan «hümanizm» iddiasında bulunanların düştükleri hatayı mütemadiyen tekrarlamakla vakit kaybetmekte manâ yoktur. Bırakalım maymunculuk masalları on dokuzuncu asrın karanlıklarında kalsın; bırakalım insan olmanın sorumluluğunu taşımaya tahammülü olmayanlar diledikleri hayatı yaşasın; fakat devletin okullarına, millet ve memleketine faydalı birer «insan» olarak yetiştirilmek ümidiyle teslim edilen milyonlarca vatan evladına, her şeyden önce insan olduklarını ve kendilerini Yaratana, ana-babasına, devletine, vatanına, milletine ve insanlığa karşı sorumlulukları bulunduğunu hatırlatmaktan da geri kalmayalım... Coğrafyası veya edebiyatı zayıf olarak yetişmiş bir öğrencinin durumu ile sorumluluk hissi yok edilmiş bir öğrencinin durumu birbirine benzemez.

Öğrenci, okulda hiçbir şey öğrenmeyip sadece insanlık ve kulluk şuurunu edinse, yine cemiyette kendisine münasip bir yer bulur ve dürüst bir vatandaş olarak hayatını kazanır, ağzının tadıyla yaşar. Fakat sorumluluk hislerinden tecrit edilmiş ve insaniyetinden uzaklaştırılmış bir kimse, dünyanın bütün ilimlerini yutmuş bir dâhi bile olsa, ondan memleketin ve insanlığın bekleyeceği fayda yoktur; böyleleri hayatı kendilerine ve başkalarına kolaylıkla zehir eder. Öyleyse devlet okullarının kendilerinden beklenen vazifeyi ifa edebilmesi için, eğitim sistemine temelden bir ıslahat getirmekten başka çare yoktur. Başka bir tabirle eğitim sistemimiz, evrimci zihniyetin her türlü kalıntısından temizlenmeli ve insana insan değeri veren bir mahiyet almalı; ders kitapları baştan sona bu görüş ışığında yeniden tanzim edilmelidir.

Bu manada bir ıslahat devletin hem istikbal, hem de haysiyet meselesidir.

Ümit Şimşek